ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 04 Landru přichází.pdb

PDB Name: Vampýra - 04 Landru přichází
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Pohyb v městské kanalizaci byl sotva patrný. Pomalé plížení podél odpadního kanálu, jehož šumění se podobalo astmatickému dechu obra, nedoprovázel téměř žádný zvuk. Pod ulicemi, náměstími i budovami Sydney bujela síť chodeb jako duté kořeny monstrózního stromu. Chlad a vlhkost, rozklad a hniloba velmi vyhovovaly té věci, která se plazila po kluzkém betonu. Neměla uši, aby slyšela, oči, aby viděla, ani nos, aby cítila - nic, co by se podobalo zvířecím či lidským smyslům. Ta věc měla ovšem jiné možnosti, jak se orientovat.

Tvrdošíjně sledovala stopu...

I když všechny kouty místnosti tonuly ve tmě, mladý štíhlý čekatel na kněžský úřad velmi dobře cítil, jak mu dychtivé pohledy přejíždějí po pokožce.

"Přestaň!" zažadonil.

"Nemohu!"

"Jsi šílená, jestli si myslíš, že bych ti to mohl věřit!"

Lilith mlčela a Luthera se najednou zmocnila žhavá touha utéci. Z toho úděsného snu, který začal podivným chováním pátera Lorrimera a skončil krví a chaosem, nebylo úniku.

Vampýra!

Luther sklesle naslouchal bušení svého srdce. Vedle jeho lůžka ležela pod polštářem posvěcená dýka. Nebyla dlouhá ani jako předloktí a nebyla ukovaná jako normální bodné zbraně z oceli, nýbrž vyřezaná z rudohnědého dřeva. Do rukojeti, ale především po obou stranách ostří, byly vyryty symboly, které Lutherovi připadaly povědomé z dob studií starého řeckého znění Starého zákona. Byly to posvátné znaky a písmena, i když v tomto uspořádání nedávaly mladému jáhnovi žádný smysl. Jenže v tom podivném předmětu, jemuž padly za oběť již dvě příšerné postavy v sydneyské kanalizaci, byla jakási nevysvětlitelná moc.

Byli to upíři!

Více než tihle dva, které zabila mýtická dýka jeho rukou, zneklidňovala mladého kněze žena, která ležela vedle něj:

Lilith Edenová.

Jméno, které jako by bylo programem. "Eden" bylo odvozeno z hebrejštiny a znamenalo rozkoš. Duncanův nadřízený, páter Lorrimer, který vedl anglikánský kostel u Trumperova parku, chtěl z mladé krásné ženy vymítat ďábla, protože ji považoval za posedlou.

Lilith byla vysoká, štíhlá a měla všechny znaky ženy přitahující muže - mohutná prsa, krásné štíhlé nohy a andělskou tvář, lemovanou divokými černými vlasy.

Přitom, pomyslel si Duncan Luther, nebyla ničím méně než andělem. V nejlepším případě cherubem. Andělem pomsty. Když vymítání ďábla, které prováděl Lorrimer, dosáhlo vrcholu, zahlédl Luther ze svého úkrytu něco neslýchaného: šaty té překrásné ženy z ní sklouzly a když se páter Lorrimer pokusil po neúspěšném vymítání Lilith probodnout, vrátily se šaty za několik minut zpět.

Ta věc (jiné pojmenování Luthera nenapadlo), ve kterou se šaty proměnily, zaútočila na duchovního zezadu, jako kukla se mu navlékla na hlavu a docela ho vyřadila z boje. Zpod kukly se vyřinula krev a později se jasně ukázalo, že páter sice přišel o zrak, ale příšerný útok přece jen přežil.

Ještě méně pochopitelné bylo ovšem pro Duncana Luthera to, co se stalo s ním samotným.

I na něj ta věc zaútočila a zahalila mu přitom celou hlavu. V téže chvíli, kdy se - na "pokyn shůry" - pokusil zabít ženu na stole posvěcenou dřevěnou dýkou. Jenže na rozdíl od Lorrimera nebyl ani oslepen, ani poraněn. Stalo se s ním cosi úžasného. Ta věc docela odstranila hypnotický vliv, do kterého se dostal po setkání s těmi "druhými".

Během těch několika vteřin, po které ta věc zahalila jeho hlavu, se toho stalo tolik, že Luther měl i teď problémy na vše si vzpomenout. Nejenže se zase upamatoval na to, že ho zastavili venku před kostelem, že ho zhypnotizovali a dali mu tu dřevěnou dýku a vyslali ho zabít. Najednou také věděl to, co mu dříve zůstalo utajeno.

Na rozdíl od Lorrimera, který se v dobré víře pokusil vyhnat zlo ze své zajatkyně, Duncan Luther od této chvíle věděl, že podmanivě krásná žena po jeho boku je sice upírkou, ale nikoliv zlou upírkou v běžném slova smyslu. Věděl, že Lilith pronásledují ostatní, skutečně příšerní krvežíznivci a nemohl jednat jinak, než Lilith chránit před Lorrimerem a jejími pronásledovateli.

Od chvíle, co společně dorazili do tohoto levného hotýlku na východním okraji obrovitého města, Luthera nutkání pomoci Lilith opustilo a on se v duchu ptal, co ho po celé hodiny dirigovalo jako poslušnou loutku, i když už hypnotický vliv upírů opadl.

Byl už volný - nebo se jen domníval, že má zase svou vlastní vůli?

Při pohledu na překrásnou postavu vedle sebe na lůžku o tom zapochyboval. Její hlas, zachvívající se touhou, mu připomenul větu, která byla vyslovena už před několika hodinami, ale která mu i teď, zatímco se už venku rozednívalo, zněla v podvědomí naprosto zřetelně:

"Mám příšernou žízeň..."

Protože byla upířího původu, věděl, co tím myslí. Zachvěl se hrůzou při pomyšlení na zcela osobní důsledky toho, že ji zachránil. Ačkoliv se nechovala nepřátelsky, měl Luther na chvíli strach, že by se mohla definitivně přestat ovládat.

To, že tento okamžik jednou přijde, mu připadalo nevyhnutelné. Cítil ve tmě nejen její blízkost, cítil mnohem víc. Nemohl utéci. Nemohl! Ale dokud spolu mluvili, doufal, že ji zadrží.

"Pověz mi o sobě víc," naléhal drsně.

"Říkal jsi, že o mě už víš dost. Pak ti musí být také jasné, že to potřebuji!"

Nemohl ji od toho odvrátit.

"Mám pocit, že tě znám. Obávám se, že je to rozdíl. Když mi ublížíš, budu tě také nenávidět."

Její další poznámka zněla agresivně a dávala znát, jak je to s jejím ovládáním.

"Copak neustále nekážete o lásce k bližnímu? Copak bys neposkytl svou krev, abys pomohl jinému člověku?"

Najednou mu zvlhly dlaně. "Ty to považuješ za totéž?"

"Neuvedu tě do nebezpečí. Ba ani ti nezpůsobím bolest, i když se ti to zdá neuvěřitelné. Nepřenesu na tebe sémě. Nestaneš se sám upírem. Ale tvá krev by mi pomohla dosáhnout dřívější síly!"

Nevěděl, z čeho má větší strach. Zda z její krvežíznivosti - nebo z toho, co nazývala "dřívější silou".

"Nedlužíš mi něco?" Vzhledem k tomu, co ztělesňovala, mu ta otázka připadala idiotská - ale vzhledem k tomu, co ho čekalo, se chytal každičkého stébla.

Na chvilku se odmlčela. Pak nesměle řekla: "Kdybych to nebyla já, už dávno bych tě byla přinutila. Jenže chci, abys mi pomohl dobrovolně!"

Chabě se zasmál.

Najednou ucítil její dlaň na svém těle. "Chtěla bych tě přesvědčit. Nebudeš litovat, slibuji ti to. Nezůstanu ti nic dlužná..."

I to, co zůstalo nevysloveno, způsobilo, že se vnitřně zatvrdil.

Spatřil ji nahou. Ani teď ji nehalilo víc než osuška - a tma.

Od okamžiku, kdy zahlédl její nezahalené tělo, svědilo ho v místě, kde mu jeho víra nařizovala cudnost. Po dobu, kdy byl s touto ženou, se ho opět zmocnily s neuvěřitelnou silou staré pochybnosti, zda se skutečně hodí pro život v askezi.

Poprvé chápal, co skutečně znamená pojem "pokušení".

Poznání, že by se mohl vzepřít její naprosto zvrácené touze, na druhé straně ovšem potvrzovalo, že měl opět svobodnou vůli.

"Tiše!" zasykl ostře. "Už nechci nic slyšet!" Zůstalo u pokusu odstrčit její ruku. Byla teplá, něžná, nikoliv studená jako ryba a zrůdná, jak si možná představoval. Snad by se proti ní v tom případě také snáze ubránil.

Držela ho pevně.

Pevně, ale nebolelo to.

Zataženými závěsy pronikalo do místnosti tlumené světlo. Celou noc bylo slyšet zvuky. V takovémto domě nikdy nenastane klid.

Ze tmy se najednou vynořily Lilithiny obrysy.

Když Duncan pochopil, že už na sobě nemá ani osušku, naskočila mu husí kůže, která nejdéle vydržela mezi hýžděmi. Jako v tranzu připustil, aby mu Lilith vzala do úst prsty a hravě z nich sála.

Půvab zakázaného jej na několik vteřin doslova ochromil. Pak ji od sebe odstrčil.

"Ne!"

Její hlas zněl smutně. "Nemohu už déle čekat! Prosím!"

Luther se zkroutil strachem, když si uvědomil, že si přeje, aby ho k tomu konečně donutila. Potřeboval tuto omluvu. Všechno ostatní by znamenalo, že...

Ozvalo se zaklepání.

Nejen Luther, ale i Lilith sebou škubla.

Duncan se mechanicky podíval na svítící ciferník svých hodinek. Překvapilo ho, že ráno už pokročilo víc, než se domníval.

"Kdo to může být?" zašeptala Lilith. Aniž vyčkala na odpověď, seskočila z postele a vklouzla do koupelny, kde se na topení sušily šaty, jež jí obstaral Luther.

Duncan se zvedl pomaleji. Cítil se jako převálcovaný. Každý pohyb mu působil potíže.

Zaklepání se opakovalo.

Přede dveřmi do chodby se zastavil a zeptal se: "Ano?"

"Otevři, ty svatoušku!"

Ten hlas byl nezaměnitelný.

Duncan odstrčil západku.

"Co je?" zeptal se unaveně, když se v temné chodbě objevil vrátný s křivým obličejem.

Luther znal toho muže, který nejenže vypadal jako lump, ale měl rovněž povahu lumpa. Jmenoval se Homer Clearwater a dostal kvůli různým trestným činům několikrát podmínku. Mimo jiné i proto, že nechal běžet pár "koníčků", kteří u něj přenocovali i se svými frajery. Jedno z těch děvčat se před několika týdny obrátilo na pátera Lorrimera a

poprosilo ho, zda by jí pomohl skončit s prostitucí. Dívka mu vylíčila Clearwaterovy praktiky, jimiž ovládal své holky. Lorrimer nato dal Lutherovi za úkol, aby s Clearwaterem promluvil. Údajně proto, aby Luther získal zkušenost se zacházením se "stinnou stránkou světa". Přítele tím ovšem Luther nezískal. Clearwater projevil málo pochopení a ještě méně ochoty, aby propustil Amy z lukrativního "rodinného" podniku. Teprve rozhodné výhrůžky, že bude vyrozuměna policie, přivedly Clearwatera k rozumu. Amy se vrátila ke svým rodičům do Campbelltownu, odkud před několika měsíci utekla.

Clearwaterův neupravený zevnějšek byl jen zrcadlem jeho nitra. Nosil džíny, které byly tak umaštěné a špinavé, že kdyby si je vysvlékl a někde odložil, zůstaly by patrně stát. Jeho nátělník měl tolik vypálených děr, jako by Clearwaterovým koníčkem bylo zhasínat si o něj cigarety.

"Chtěl jsem se jen pozeptat, jestli ti něco nechybí," šklebil se Homer Clearwater. V jedné ruce držel srolované vydání Sydney Morning Heraldu, kterým si neustále poťukával do dlaně druhé ruky. "Není libo trochu počteníčka?" Vstrčil hlavu do místnosti a rozhlížel se po někom, koho podle svého přesvědčení musel zahlédnout. "Ta maličká se asi právě chystá, co...?"

Duncan Luther se díval na odporného chlapa přimhouřenýma očima. "Naposledy, co chcete?"

Hlava a krk sebou trhly nazpět a Clearwater oněměl úžasem. "Och, Jeho svatost se cítí být vyrušena? To je mi ovšem nekonečně líto. Chtěl jsem jen přinést čerstvé noviny, protože jsem si říkal, že malý případ na straně tři by..." Clearwater nedokončil větu. Místo toho noviny roztáhl, nalistoval zmíněnou stránku a rozbalil list tak, že Luther mohl bez problémů přečíst nadpis ještě dříve, než mu Clearwater noviny podal:

KNĚZ ZEMŘEL ZA ZÁHADNÝCH OKOLNOSTÍ

Sloužil kostel jako místo tajných setkání satanistů?

Duncanu Lutherovi se najednou rozbušilo srdce tak prudce, že měl dojem, že Clearwater to musí vidět, nebo přinejmenším slyšet.

Mechanicky sáhl po novinách, které mu vrátný podával.

Fotografie připojená k článku odstranila poslední pochybnosti ještě dříve, než Luther přelétl očima text. Byl to anglikánský kostel u Trumperova parku a byl to páter Lorrimer, o kterém se tu psalo!

"Problémy s krevním tlakem, Výsosti?" zaskřehotal Clearwater.

Luther změnil barvu ve tváři. Tázavě hleděl na vrátného, který v předstíraných rozpacích krčil rameny. "Myslel jsem si, že by tě to mohlo zajímat. Když jste sem oba dorazili, hned jsem zavětřil. Samosebou jsem netušil, že by flanďák mohl oddělat flanďáka..."

Luther ho bouchl novinami do prsou a vyhnal ho na chodbu, kde to otřesně páchlo. "Zmizte! Zbláznil jste se, jestli si myslíte, že...!"

"Fajn," přerušil ho Clearwater. Z jeho zjizvené pomačkané tváře rázem zmizela předstíraná přívětivost jako něco, co může kdykoliv podle potřeby zase použít. "Jsem blázen - to není žádné tajemství. Jenže ty mi ještě něco dlužíš, hošánku, a já mám zatraceně dobrou paměť. Já nikdy nezapomínám. I když mi pak budou možná plivat na hrob - my dva máme spolu ještě nevyrovnané účty a já si vážně myslel, když jsem si přečetl tohle..." a zaťukal na článek, "že bychom mohli udělat takový malý kšeftík, abychom si dluhy vyrovnali." Povzdechl si. "Asi jsem se zmýlil..."

Pokrčil rameny a otočil se - pak se okamžitě zarazil, když zaslechl Lutherův hlas: "O jakém kšeftíku to melete, Clearwatere?" Ten článek způsobil, že Luther celý zesinal. Pokusil se zachovat klid. Ale ten slizký chlap před ním, a to neuvěřitelné stvoření ve vedlejší místnosti, které ho ještě před několika minutami požádalo, aby mu poskytl krev, byly okolnosti, za kterých mohl zůstat klidný jen stěží.

"Copak to nebylo jasné?" Clearwater se usmál nejprve na noviny a pak na Luthera. "Určitě to není náhoda, že ses sem stáhl s tou kráskou právě po tom, co se stalo to svinstvo v kostele. Jsem si jistý, že poldové by mi leccos odpustili, kdybych jim dodal toho, co kněze zabil..."

Lutherova barva se opět změnila z bledosti v průsvitnost. "Tady se přece nikde nepíše o tom, že Lorrimer byl zabit! Je to záhadné neštěstí!"

Clearwater ho stroze přerušil. "Copak to není totéž? Ty i já - oba víme, že je to totéž... Že máš bláto na šose, chlapečku, to ti je vidět na nose! Pořádně ti to poznamenalo ten tvůj hezounký ksichtík. Budu hádat, co se stalo: Ty a ta myška jste právě slavili rozloučení se světskými záležitostmi, když vás ten chlap nachytal. Pravděpodobně ti vysvětlil, že si to svoje kněžství můžeš strčit někam... No jo, a pak ses do něj pustil. Ne, že bych pro to neměl pochopení, ale tak docela beze všeho se z toho nevylížeš... Přičemž já to s tebou ještě myslím dobře. Alespoň si poslechni mou nabídku."

Duncan Luther se podíval mlčky na muže, který měl ve svém zevnějšku cosi z hyeny. Clearwater si to zřejmě vyložil jako souhlas. Slídivě pokračoval: "Měl jsem ztráty a ty si na to jistě vzpomínáš. Amy byla jedna z mých nejlepších kobylek a pořídit novou, to spolyká spousty peněz a času..."

"Nemám peníze!" sykl Luther. "Jestli jde o tohle,.."

"Ne, ne, svatoušku, nechci, abys pro mě vykrádal kostelní kasičku! Kdo by hned počítal s tím nejhorším? Mám na mysli spíše... gesto."

"Gesto?"

"Mohl bys mi tu svoji přítelkyni na nějakou dobou přenechat. Samosebou zadarmo. Podle toho, jak vypadá, zdá se, že ví, jak na to. Nebudu ji muset dlouho zaučovat. Nejsem nelida. Po jisté době, která bude záležet na tom, kolik toho vydělá, bys dokonce mohl mít podíl na tržbách. My dva bychom pak byli něco jako společníci. .. No, co ty na to?"

Luther ho nechal domluvit jen proto, že sám ztratil řeč. Jenže teď rukou zkroutil Clearwaterovu košili tak rychle, že zjizvený chlap neměl šanci uniknout.

Nevěděl, jak daleko zašel a nikdy se to také nedozvěděl. Jakýsi hlas rozkázal: "Pusť ho!"

Pustil ho.

Z koupelny vykročila Lilith. Natáhla si na sebe věci, které mezitím uschly, ale vzhledem k tomu, že nenašla vhodné boty, byla pořád ještě naboso a pánskou košili měla zapnutou pouze po pupek, takže i tak ostřílenému chlapíkovi jakým byl Clearwater vylézaly nad tím, co viděl, oči z důlků.

"Velice chytrá, maličká." Oplzle si olízl rty.

Lilith se usmála a zamířila k němu. Když procházela kolem Luthera, sykla na něj: "Počkej tady. Hned jsem zpátky."

Pokusil se proti tomu protestovat, ale bylo to nemožné. Bezmocně musel přihlížet, jak Clearwater svýma odpornýma rukama sevřel Lilith kolem boků a se smíchem zmizel z pokoje.

Duncan Luther ještě zaslechl, jak říká: "Však se dohodneme. Dluhy se musí splácet..." Pak se dveře zavřely.

Duncan docela ztratil pojem o čase.

Stál také pořád ještě tam, kde chytil Clearwatera za košili, když se Lilith vrátila sama. Kolem koutků úst se jí lesklo cosi červeného a vlhkého a nelidské napětí, kterým se předtím zachvívala, jako by docela zmizelo.

Také Luthera zbavila jeho strnulosti a on nijak neskrýval své zděšení. "Jak jsi to jenom mohla udělat?"

Pokrčila rameny. "Nebylo to ani zdaleka tak hrozné. Jen jsem mu řekla, aby si nejprve důkladně umyl krk..."

Duncan Luther přešel její sarkasmus. "A potom?"

"Chceš to vážně slyšet?"

Muž, který měl těsně před vysvěcením na kněze, chvíli uvažoval. Pak rezignovaně zavrtěl hlavou.

Neustále si pročítala zprávu o záhadných okolnostech smrti anglikánského kněze, který se nezalekl ani toho zabít ji kůlem...

"Hledáš něco určitého?" Na Duncanu Lutherovi bylo vidět, jak jím zpráva o smrti pátera Lorrimera otřásla.

Lilith přikývla. Pohledem utkvěla na jeho krásné tváři a pak se vrátila k textu, který sepsal jakýsi horlivý pisálek se značkou -vk- a dostal ho do nejnovějšího vydání Sydney Morning Heraldu. "Nikde ani zmínka o..."

"O čem?"

"O mých šatech."

Přirozeně věděl, o čem Lilith mluví. Věděl také, že to bylo něco víc než jen obyčejné šaty. Mnohem víc. Byl to odkaz její mrtvé upíří matky a ty šaty dokázaly měnit vzhled jako chameleón. Když zaútočily na Luthera a opět se z něj svezly, zůstaly ležet ve sklepě pod kostelem - jako odporná tmavá hmota, která zřejmě byla nenapravitelně poškozena během knězova vymítání ďábla.

„Neměla jsem je tam nechat ležet."

"Ať už je najde kdokoliv, nebude si s nimi vědět rady," řekl Luther zaraženě. "Pravděpodobně se už dávno rozpadly v prach. Když jsme odcházeli, ležely tam ty šaty jako vyschlá hadí kůže." .

Lilith se zkroutila. Pořád ještě jí připadalo, že cítí onu záhadnou bolest, kterou jí šaty způsobily, když si je navlékala poprvé:

Tisíce ostrých zoubků s háčky, které se zakously do mého masa...

Přece jen ji ovšem ta ztráta mrzela. Šaty dokázaly měnit libovolně nejen svůj zevnějšek. Několikrát také Lilith úspěšně zbavily nebezpečných útočníků. Mimo jiné byly šaty velmi silnou zbraní!

"Neměla jsem je tam nechat ležet..." Podívala se na spanilého jáhna.

Ten zřejmě pořád ještě nechápal, kdo vlastně Lilith je a jakou žízní trpí. Nevyčítala mu to. Vyrůstal v docela jiné realitě, než z jaké pocházela ona. Zabýval se myšlenkami, které, zahaleny do slov, jako to udělal Lorrimer, mohly být nebezpečné ještě nyní.

Přesto se Lilith musela ovládnout a nesměla ho zatlačit mírným nátlakem tam, kde se jím ve fantazii už dlouho zabývala. Kdyby jí nezachránil život, nechovala by se k němu tak útlocitně. Jenže jakási zábrana, která byla pro ni nová, jí bránila, aby ho svedla proti jeho vůli.

Nevěděla, jak dlouho se ještě dokáže ovládat. Od Clearwatera se napila jen tolik krve, kolik nezbytně potřebovala. Kdyby si vzala více, pošlapalo by to její estetické cítění. Co potřebovala navíc, to si slibovala od Duncana Luthera. I když měla jen velmi nejasnou představu o tom, jak by ho mohla "přemluvit"...

"Potřebuji pomoc," řekla naprosto zpříma. "Pomůžeš mi?"

"V čem?"

Pokrčila rameny. "Zatím prosté jenom přežít."

"Jestli přitom taky přežiju..."

"Zamyslím se nad tím." Zasmála se a doufala, že tento úsměv alespoň trochu zmírní onu nepřístupnost, kterou se obrňoval od chvíle, co se ocitli zde v pokoji sami.

Ukázala na noviny, které zde nechal Clearwater. "Pravděpodobně tě už hledají."

Prudce vydechl a prohrábl si vlasy. "Co myslíš, nad čím si celou dobu lámu hlavu?" Pohledem zatěkal po okolí. Prudce se zvedl ze židle a zamířil ke dveřím. "Musím hned zatelefonovat. Okamžitě!"

"Komu?"

"Rodičům. Bydlí v Leichhardtu." Po tváři mu přelétl nezdařený náznak úsměvu. "Bojím se, že taky čtou noviny..."

Víc říkat nemusel. Nezdržovala ho už ani chvilku, i když měla pochybnosti, že by se mohl rozhodnout, že se už nevrátí.

Nechala věcem volný průběh.

V otevřených dveřích se Duncan najednou sám od sebe zarazil a pohlédl na ni. "Myslíš, že mi bude dělat

problémy?"

"Clearwater?"

Sevřel rty a přikývl.

"Neměj strach," uklidnila ho. "Kdybychom měli všechny spojence tak spolehlivé jako on, neměli bychom se čeho obávat."

Duncan Luther se pořád ještě neptal, co se stalo s tím podivným majitelem hotelu. Zavřel dveře zvenčí a jeho kroky se pomalu vzdalovaly chodbou.

Ploužil se velice pomalu, jako by mu někdo nepozorovaně vyměnil tekutinu kolující mu v nohou - olovo místo krve...

Luther se obával, že se přestane ovládat, jestli zůstane s Lilith déle. Vzbuzovala v něm opět všechno to, o čem se domníval, že to už dávno překonal...

V posledních hodinách se s ním událo víc než pouhá povrchní změna.

Zabil!

A bylo docela možné, že má vinu i na smrti pátera Lorrimera. Kdyby zůstal u něj a nestaral se o Lilith, mohl by možná tomu neštěstí zabránit!

Luther si zhluboka povzdychl. Dřevěná podlaha mu pod nohama zavrzala a připomněla mu, kde skončil s tím ztělesněním hříchu (protože Lilith pro něj nebyla ničím jiným).

Zaslechl zvuky a rány, jejichž zdroj nedokázal určit. Luther pospíchal po schodech do přízemí.

Homer Clearwater tupě dřepěl ve vrátnici. Když ho Luther spatřil, polilo ho horko a mráz současně. Hledal na pasákově krku stopy po upířích zubech, ale nenašel je.

Do jisté míry se mu ulevilo. Kdyby neviděl stopy krve kolem Lilithiných úst...

"Mohu si zatelefonovat?" zeptal se chraptivě.

Byl zvědav na Clearwaterovu reakci, ale vrátný jen nepřítomně ukázal na telefon, který stál na poličce za pultem a opět se ponořil do rozjímání.

Očarovala ho, pomyslel si Luther. Možná jsem dávno očarovaný i já, jen si to neuvědomuju.

Přitáhl si telefon za šňůru a vytočil číslo svých rodičů. Když se ozval vyzváněcí tón, zmocnila se ho panika, protože ho nenapadlo, jak by měl rozhovor zahájit, a tak zavěsil. Čelo se mu orosilo studeným potem.

Po schodech scházela bujará dvojice. Když ho spatřili, na chvilku se zarazili, ale pak se s hihňáním pustili dál. Duncan téměř ztratil nervy. Teprve Clearwaterův stupidní výraz tváře ho uklidnil natolik, že se pustil do dalšího pokusu.

Už po druhém zazvonění kdosi zvedl telefon.

"Ano?"

"Mami?"

"Dune...?"

"Jo! Jak se máš?"

"Díky. A ty?"

Zaváhal. "Moc dobře ne. Nevím... nevím, jestli jste to už slyšeli..."

"To neštěstí s páterem Lorrimerem? Právě jsme si to přečetli, Dune, chlapče. Jak se to mohlo stát? V novinách jenom psali..." Zarazila se a pokračovala. "Máme o tebe strach, hochu. Už tady byla policie a..."

"Policie?"

"Hledají tě. Potřebují vědět, kdes byl, když se to stalo. Och, chlapče, nemáš s tím snad nic společného?"

"Přirozeně ne!" Začervenal se. "Kde je táta? Dej mi ho, prosím tě, na chvilku." Doufal, že si spíš promluví s ním.

Promluví o tom, co se téměř nedalo vyslovit...

Otec stál zřejmě nablízku, protože sluchátko si vyměnili velice rychle.

"Dune?" ozvalo se autoritativně.

"Tati, já..."

"Dune, kde jsi? Byla tady policie..."

"Já vím, tati. Máma mi to už řekla. Ale s Lorrimerovou smrtí nemám nic společného, věř mi to... Stalo se něco neuvěřitelného a já jen chtěl..."

"Kde jsi, chlapče?"

Zaváhal. "To ti nepovím."

"Nepovíš?"

"Už jsem ti přece říkal, že se stalo něco neuvěřitelného. Okolnosti..."

"Potřebuješ pomoc?"

Luther cítil pálení na jazyku. "Jo, potřebuju pomoc. Nevím totiž, kde je nahoře a kde dole! Ani netušíš, co se mi stalo..."

‚Když nám nechceš říct, kde jsi, alespoň k nám přijeď. Do telefonu si nemůžeme promluvit. Máme tě rádi, synáčku, to přece víš. Budeme tě mít rádi i tehdy, kdybys snad přece jen s Lorrimerovou smrtí měl něco společného. .."

"Nemám s ní nic..."

"Uklidni se. Všechno bude zase dobré. Nikdo tě z ničeho neobviňuje. Jak jsem pochopil, hledá policie všechny možné svědky. Prokázalo se, že páter zahynul vlastním zaviněním. A není přece možné, abys nevěděl o těch zarážejících

věcech, kterými se páter zabýval. Na to tě příliš dobře známe, Dune! Tak kdy přijdeš?"

Luther si odkašlal. "Nevím, budu o tom přemýšlet, tati."

"Musíš přijít. Musíme si o tom promluvit. Můžeš se také přihlásit policii. Chtějí jen tvou výpověď. Nic, z čeho bys musel mít strach..."

"Pouvažuji o tom."

Zavěsil.

Po tom všem, co se přihodilo, mu připadala krátká samota jako hotové dobrodiní.

Lilith bylo jasné, že by si usnadnila život, kdyby se na Duncana Luthera konečně začala dívat jako na každého jiného muže. Disponovala neodolatelnými prostředky, jak z něj dostat to, čeho se u Clearwatera dobrovolně zřekla.

Problém byl jen v tom, že jich dosud nepoužila!

Lilith sama pořádně nevěděla proč.

Jen proto, že ji zachránil?

Nepravděpodobné! Byla si celkem jistá, že to neudělal z vlastního popudu. Přišel k ní s docela jinými úmysly. Teprve šaty ho přiměly změnit názor...

V myšlenkách opět zabloudila tam, kde po pouhých 98 let vedla neskutečný život pod dohledem guvernantky, kterou jí obstaral otec jako kamarádku na hraní. Marsha - tak se ten sirotek jmenoval - plnila svěřené povinnosti i poté, co byl Lilithin otec zavražděn.

Lilith "dospěla" v zapečetěném domě na Paddington Street. Zdál se jí život normální dívky, ale když v těle dvacetileté vyšla z bezpečného úkrytu, uplynulo venku oněch zmíněných 98 let.

Její matka (proč si pořád ještě nemohla vzpomenout na její jméno?) předpověděla, že bude muset strávit v ústraní starého viktoriánského domu 100 let, aby mohla splnit jakési záhadné poslání.

Lilith zamířila k oknu a roztáhla spuštěné žaluzie natolik, aby mohla vykouknout na dvůr tohoto levného hotýlku. Bylo tam prázdno. Povzdechla si, protože dosavadní náznaky o jejím poslání jen zvyšovaly její nejistotu, místo aby posilovaly její sebevědomí.

Jdi svou cestou!

Bojuj proti upírům!

Nech si ty šaty!

Tyto tři zaříkávači formule, které pronesla její matka, Lilith neustále prokmitávaly vědomím.

Pokud šlo o ten třetí příkaz, selhala.

Ztratila šaty!

Přinejmenším se jich lehkomyslně vzdala...

Ať už to bylo ovšem jakkoliv, výsledek byl stejný.

Opět se jí zmocnila horoucí touha vrátit se k hrobu matky, který ležel ve sklepení viktoriánského domu na Paddington Street 333. Pořád ještě se utěšovala nadějí, že by tam mohla získat odpovědi na palčivé otázky - jak se to už jednou stalo.

Poprvé - teď už to věděla - jí ještě chyběly důležité zkušenosti, aby dokázala položit ty správné otázky...

Zapomněla (možná proto, že to chtěla potlačit), že matka s ní nikdy nerozmlouvala osobně. Všechno, na čem spočívalo Lilithino vědomí, bylo poselství, vznášející se kdesi v blízkosti matčina hrobu. Lilith do dneška nezjistila, jakým způsobem se k ní dostaly myšlenky, zakonzervované po celá léta. Byla to jedna ze záhad, které jí nedopřávaly klidu.

Pokusila se vrátit na místo svého původu. Jenže ulice a celý pozemek byl uzavřen policií a Lilith mezi zvědavci u zátarasů zavětřila své úhlavní nepřátele: upíry!

Upíři ji rovněž zavětřili. Jen s námahou jim unikla a utekla do kostela, kde si na Lilith chtěl ukojit svou ctižádost páter Lorrimer...

Zatímco byla fyzicky naprosto na dně, měla Lilith vidění.

Ne první, ale rozhodně zvláštní.

Ve Snu viděla, jak dům jejích rodičů zanikl tím, že se propadl do země. Zem se najednou otevřela a po chvíli zase zavřela, aniž by zůstala viditelná stopa. S domem zmizela veškerá vegetace uvnitř zdí, které pozemek obklopovaly. Pak se spustil déšť. Rudý jako krev. A vzápětí se vrátily nové, velmi cizorodě vypadající rostliny. Během nepřirozeně krátké doby bujel terén v okolí hustou vegetací, připomínající džungli, a jen mýtina uprostřed - tam, kde předtím stál dům - zůstala bez porostu.

Ke konci vidění, o jehož pravdivosti se Lilith zatím nemohla přesvědčit, se stalo něco i na onom volném prostranství. Ze země se vyklubal výhonek, který se proměnil v podivuhodný strom. Z toho stromu a jeho plodů vycházelo cosi neslýchaného. Cosi, co Lilith neodolatelně přitahovalo i ve stavu bezvědomí...

Vytrhla se z myšlenek, když vstoupil Duncan, celý sinalý. Vypadal, jako by se setkal s upírem, který byl méně útlocitný než Lilith.

"Co se stalo? Nedovolal ses vašim?"

Vypadalo to, jako by ji vůbec nevnímal.

"Dune!"

Trhl sebou. "Ale jo...," řekl konečně jakoby proti své vůli.

"No a?"

"Nebyli to moji rodiče..."

Nic nenáviděla tolik, jako probuzení o samotě.

Elisabeth MacKinseyová se převalila na druhý okraj postele a tiše vzdychla, protože si pořád ještě nezvykla na to, že toto místo bude osiřelé. Na přikrývce i polštářích byla pořád ještě vůně člověka, s nímž strávila dva namáhavé a podnětné roky. Roztržky mezi nimi byly téměř na denním pořádku. Oba měli skoro stejný temperament a možná právě to byl důvod jejich rozchodu. Před týdnem to krachlo definitivně.

Nenapravitelně!

Vstávání už nebylo radostí. Beth už držel nad bažinou krize, v níž se plácala už několik dní, jen její džob. Zvenčí to na ní nebylo příliš znát. Katastrofa se odehrávala pod atraktivní skořápkou.

Se zavřenýma očima se několik vteřin oddávala příjemnějším vzpomínkám, které si spojovala s typickým pachem. Přitom si hladila místa svého chlapecky štíhlého těla, o nichž věděla, že tam dřímá víc a mnohem vášnivějších vzpomínek. Ve žhavých náporech na chvilku zapomněla, že všechno skončilo.

Dosáhla jen chabě uspokojivého orgasmu, ale už během fáze doznívání, kdy se její dech opět uklidňoval, se vrátila mdlá příchuť.

Tohle sebeukájení rozhodně nebylo rovnocennou náhradou oné cizí a přesto tak důvěrně známé pokožky...

Beth se vysoukala zpod přikrývky a přehoupla se přes okraj postele. Slunce už hřejivě svítilo oběma okny ložnice jejího bytu v centru města. Rutinní pohled k nočnímu stolku prozrazoval nejen přesný čas (07:26), ale i dnešní datum: úterý 10. ledna 1995. Léto v Austrálii. Turistická sezóna a zároveň novinářská okurková sezóna.

Beth se přikrčeně odploužila do koupelny. Sprcha ji probudila k životu neméně než žhavý plamen, který v sobě sama rozdmýchala. Když se pak osušovala před zrcadlem, na chvilku se zarazila a sebekriticky se na sebe zadívala. Jediné, proti čemu se nedalo nic namítat, byly krátce sestřižené vlasy, které si nechala upravit poté, co viděla na videu srdcervoucí úspěch Demi Moorové ve filmu Ghost. Beth by si přála mít trochu větší prsa a trochu plnější boky, ale v koutku duše samosebou věděla, že žádná žena se sebou nikdy není spokojená.

Vmasírovala si do plavé hřívy trochu tužidla na vlasy. První úsměv toho dne jí přejel po tváři, když usedla k toaletnímu stolku a přelétla pohledem úctyhodnou řadu všelijakých lahviček. Měla velice ráda rozmanitost, a protože si jinak žádný luxus nedopřávala, vyhazovala peníze za neustále nové a nové kontaktní čočky. Každý den jinou barvu očí - kdo se tímhle může, kromě ní, pochlubit?

"Přirozený" odstín jejích duhovek byl jen stěží definovatelný. Když se jí na to někdo zeptal, zpravidla odpovídala "mišmaš".

Nenáviděla "mišmaš".

Úterý bylo zpravidla "dnem šelem". Čočky, které jí její optik objednal zvlášť z Hongkongu, propůjčovaly jejím očím agresivní žlutý lesk, který Beth sama téměř nevnímala. Jen skutečně neznámý člověk, který ji poprvé spatřil, před ní doslova ucouvl. Její šéfredaktor bohužel méně často. Mnohem častěji se stávalo, že couvala ona před ním. Totiž tehdy, když její obsáhlý článek zase - nucen okolnostmi, jak to často nazýval, což ovšem nebyla pravda - seškrtal na desetiřádkovou noticku, která se objevila na předposlední stránce.

Šéfredaktor byl samozřejmě muž. Věci, do které se Beth momentálně zakousla, neměl teď pro změnu nikdy dost - jenže Beth mu bohužel mohla nabídnout zatraceně málo, jelikož policie vydala zákaz podávání jakýchkoliv informací a výjimečně ho také důsledně dodržovala.

Paddington Street.

Tahle adresa už pomalu dostávala nádech noční můry. V této části ulice byl vyhlášen výjimečný stav jako po zemětřesení. "Epicentrum", jak se Beth mezitím dozvěděla, leželo v čísle popisném 333.

Jenže dostat se tam bylo ještě složitější, než prosadit osobní audienci u papeže.

Chlapci v uniformách prostě nehodlali spolupracovat. Warner, ten arogantní fracek, jí při posledním setkání nenadiktoval do mikrofonu ani tři slova a všechny pokusy dostat se přímo k veliteli policie Virgilu Coddovi byly doposud příslušnými místy odmítány.

Bylo jasné, že Beth se přesto nevzdávala. Jenže její šéf pomalu začal ztrácet trpělivost a dalo se očekávat, že na ten záhadný případ v Paddington Street nasadí jiné kolegy, čemuž chtěla Beth samozřejmě za každou cenu zabránit.

Z prosklené budovy se dostala domů dost pozdě. Po čtyřech hodinách spánku se teď tedy vracela do velkoprostorové kanceláře Sydney Morning Heraldu.

"No, konečně jsi tady... Máš jít hned s Marxxovi!"

Beth sebou trhla ne kvůli obsahu toho sdělení, ale kvůli hlasu, který ho pronesl. Seven podrážděně pohlédla ke dveřím a hodila Beth na stůl první dávku ranní pošty. Beth nikdy nepochopila, jak někdo může pojmenovat dítě "Seven", a ani Sevenino vysvětlení, že byla sedmou ratolestí van Keesů, ji nezbavilo dojmu, že se jednalo o nechutné nedopatření.

Seven van Keesová byla o rok mladší než Beth, byla holandského původu, měla plavé vlasy až po samé kořínky a byla kousavější než všechno, s čím se až dosud Beth setkala. Připadalo jí to jako trapný vtip, že pořád ještě jako by byla zamilovaná zrovna do téhle dokonale upravené lidské katastrofy.

Ani Seven, ani ona na sobě nedaly znát nic ze své dvouleté nenávistné lásky. O jejich poměru v redakci nikdo nevěděl, ale Beth neměla strach ani z toho, že by její "založení" mohlo vyjít najevo veřejně. Už několikrát si pohrávala s myšlenkou, že s tím vyrukuje sama, ale pak ji vždycky z ohledu na Seven - která ještě nebyla tak daleko - zavrhla. Kromě toho jí to připadalo dětinské. Žádného heterosexuála by přece ani nenapadlo, aby se sám postavil na pranýř

kvůli převaze nějakých hormonů ve vlastní krvi. Beth se považovala za docela normální - a také normální byla. To, že to nedovedla s muži, nebylo vůbec vinou mužů.

"Řekl, oč jde?" zeptala se Beth. Nezvedla oči a raději se dál věnovala notebooku, bez kterého neudělala z kanceláře ani krok. Zkontrolovala baterie a pak otevřela soubor s textem, který včera začala psát, ale nedokončila. Její záliba v počítačích Macintosh jí vynesla přezdívku "Macbeth".

Beth to brala docela klidně - doposud to dokonce považovala za jakýsi kompliment. Raději čarodějnice ze Shakespeara než nějaká Lady Bezejmenná.

"Ne." Seven se už zase otočila a zmizela bez pozdravu z výklenku velkoprostorové kanceláře, ohraničeného příčkami.

Beth se kochala pohledem na její krásné pozadí, dokud jí Seven nezmizela z očí. Změť zvuků typických pro každou redakci sotva vnímala. Musela se přemoci, aby se opět vrátila do reality.

Pohledem zabloudila na konec naťukaného textu, kde ji poznámka tučným písmem vyzývala: Nezapomeň: Navázat kontakt s E. S.! A kousek dál bylo sydneyské telefonní číslo.

Beth uvažovala, jestli to má udělat hned, nebo jestli má nejprve zajít k Marxxovi.

Rozhodla se pro pravděpodobné větší zlo, přepnula notebook na stand by a loudala se kolem stolů svých kolegů k "teráriu", kde sídlil Marxx a přehlížel jediným pohledem celé oddělení.

Aniž by zaklepala (Manix nenáviděl tuhle ztrátu času, kterou jiní považovali za výraz zdvořilosti), vešla do místnosti, ze všech stran prosklené veliký tabulemi.

"Ah, MacKinseová!" Šťoural Marxx zvedl oči od hromádky pošty, na kterou poznamenával, komu je přidělena k vyřízení.

Beth se chabě pousmála. Myšlenkami byla ještě u Seven.

Marxx neměl v kanceláři židli pro návštěvníky - což bylo rovněž projevem jeho posedlosti neztrácet ani minutu neplodným blábolením. Beth tedy zůstala stát opodál.

Moe Marxx byl vychrtlý jako lunt a i v očích zapřísáhlé lesbičky to byla absolutně nepřitažlivá figura. V jeho vyhublé tváři žhnuly - zapadlé hluboko v jamkách - oči jako dva uhlíky. Marxxovy husté vousy, ačkoliv byl hladce oholen, se rýsovaly na jeho pokožce s velkými póry jako obrys stínu. Táhlo mu na padesát a měl úžasné odborné schopnosti. Čím byl ovšem občas nesnesitelný, to byla jeho absolutní neschopnost zabývat se pokrokovými myšlenkami svých mladších spolupracovníků. Pověst novin mu byla nade vše. Kvůli této zásadě zmizela bez uveřejnění v archivu už leckterá vynikající story. Kromě své funkce byl navíc Marxx bohužel i osobním přítelem vydavatelky, takže se nedalo předpokládat, že se linie Sydney Morning Heraldu, kterou razil, změní.

Beth se s tím, jako ostatně většina jejích kolegů, smířila, protože nehledě k těmto skutečnostem, byly SMH pořád ještě noviny, u kterých se vyplatilo pracovat.

"Dvě věci," řekl Marxx ostře. "Za prvé mi přišla oficiální stížnost. Šéf policie Codd si v ní naříká na tisk všeobecně a na jistou ‚Macbeth' zvlášť! Víte, koho tou ‚Macbeth´ myslí?"

Beth přikývla. Věděla, že to ví i Marxx. Byla to pouze řečnická otázka,

"Codd oznamuje, že už si nedá líbit, aby mu sdělovací prostředky překážely v pátrání!"

Beth zpozorněla. "V pátrání?" zopakovala. "Uvedl něco konkrétnějšího?"

Doposud nebylo k událostem v Paddington Street 333 vydáno žádné oficiální komuniké. Všeobecně se hovořilo o neštěstí. Bylo ovšem absolutně nezvyklé, že by úřady způsobily takový humbuk v případě, že by šlo skutečně pouze o neštěstí.

Z blokády sdělovacích prostředků Ala Weinberga se dalo usuzovat, že za zátarasy a zákazem letů soukromých letadel a helikoptér nad Paddington Street vězí něco mnohem hlubšího. V několika rozhovorech si starosta města stěžoval na "styl zpravodajství". On i Codd zřejmě naráželi na totéž. Jenže o obou se vědělo, že jsou to stejně dobří kamarádi.

"Ne," Marxx zavrtěl hlavou. "Jenže konkrétní budu já. A tím se dostaneme k druhému bodu. Nedaleko Paddington Street včera zahynul za záhadných okolností jakýsi anglikánský kněz. Stará babička se bránila, když ji chtěl uškrtit. Ten páter přitom narazil na sochu opodál tak nešťastně, že ho zabila. Van Keesová o tom podala zprávu. Jenže van Keesová už není k dispozici. Protože ostatní noviny se na to téma vrhly ve velkém, nechci za nimi zůstat pozadu. Postarejte se o to. Možná přitom budete šikovnější..."

To, co zůstalo nevyřčeno mezi řádky, přivádělo Beth k zuřivosti. Marxxovo umění formulovat ji neobviňovalo z ničeho jiného, než ze selhání. A přesto tady bylo ještě něco jiného, kvůli čemu zbystřila pozornost.

"Van Keesová," poznamenala překvapeně, "už není k dispozici? Vždyť jsem ji před chvilkou viděla..."

Moe Marxx na ni jen letmo pohlédl. "Dala okamžitou výpověď," řekl naprosto lhostejným tónem. "Bez uvedení důvodů. Možná poznala nějakého bohatého šejka, co já vím. Ani mě to nezajímá. Jestli chcete vědět něco bližšího, musíte se zeptat jí."

"Znamená to," změnila Beth téma, "že už nebudu pracovat na té věci v Paddington? Právě jsem navázala dosti slibný kontakt a..."

"Budete dělat obojí," přerušil ji Marxx netrpělivě. "Ale nechte, proboha, na pokoji Codda. Ten chlap nám může způsobit skutečně problémy - nebylo by to poprvé, co by poslal ‚svobodu tisku' do háje...

Promluvte si s van Keesovou, než odletí. Do dvou hodin potřebuju čtyřicet řádků a pár dobrých fotografií, ze kterých si můžeme vybrat. Chytněte někde Moskowitze. Byl tady před pěti minutami a stěžoval si, jak je málo vytížený!"

Beth vyšla z "terária" a gratulovala si k dalšímu vrcholu toho dne. Moskowitz byl chlapík, který neustále báňal z doutníků a který už mohl být dávno v penzi, kdyby to s ním jeho vlastní čtyři stěny vydržely. Jediné, co skutečně

dokázal dokonale, bylo fotografování. Cena za těsnější spolupráci s ním - byť to bylo jen na pár hodin - bylo ovšem velice důkladné "vymývání mozku" a pečlivé sprchování, protože svinstvo, které kouřil; ulpívalo jako univerzální lepidlo na všech pórech pokožky a vláknech oděvu.

Než se Beth vydala za ním, zamířila rovnou na pracoviště Seven.

Její bývalá milenka ji zřejmě už dlouho očekávala. Měla ledový úsměv. "Ještě něco?"

"Tys dala výpověď? Proč, prosím tě?"

"To je moje věc."

"Kvůli nám?"

Seven mlčela. Ve tváři měla ledový výraz. Ten se projasnil teprve poté, co se za Beth ozval chraptivý hlas: "Tak tady jste, MacKinseyová! Starý říkal, že dáváte dohromady tým snů. Doufám jenom, že do toho jdeme co nevidět. Tady uvnitř je totiž smrad jako v opičárně...!"

Doutník v jeho zažloutlých zubech byl rozžhavený do běla stejně jako Beth.

Ale Moskowitzovy doutníky neměly důvod být rozžhaveny vztekem.

Oba pak odjeli Bethiným vozítkem do kostela u Trumperova parku, což se rovnalo téměř sebevraždě z nedbalosti, protože Moskowitz rázem proměnil kabinu v plynovou komoru. Tvrdil, že jeho vlastní vůz, velký starý bourák z dovozu, je pořád ještě v opravně.

Beth tomu docela věřila. Pravděpodobně z jeho vnitřku právě otloukají vrstvy dehtu.

Beth už stála dvě minuty venku před vjezdem ke kostelu, když Moskowitz teprve soukal svoje zavalité tělo z (jak se doslova vyjádřil) "piksly od sardinek".

Okolí a samotný kostel byly uzavřeny, ale tyto zátarasy se vůbec nedaly porovnat s tím, co Beth zažila v Paddington Street nedaleko odtud. Pár unuděných policistů se poflakovalo podél signálních pásů z umělé hmoty a kolem vchodu.

Beth a Moskowitz jim demonstrativně ukázali své průkazy, které si ovšem nikdo nijak zvlášť nepřehlížel. Jakýsi seržant se pak přece jen pokusil vyjít jim alespoň trochu vstříc. Nebylo jasné, jestli má k lidem od novin kladný vztah. Nebylo jasné ani to, jaký má vztah sám k sobě. Zatímco Beth heslovitě diktoval to, co se zřejmě sám dozvěděl teprve z novin - alespoň bylo velice podezřelé, že to odříkával slovo od slova stejně - zavedl oba novináře s nepřístupnou tváří dopředu k oltáři, kde ještě ležela ona převržená socha. Polohu těla mrtvého pátera bylo možné zjistit podle křídového obrysu a několika zakreslených souřadnic.

Moskowitz fotografoval, ačkoliv hlavní osoba chyběla. Seven ji zřejmě ještě viděla, jenže Seven to zabalila.

Seržant zřejmě neměl žádný rozkaz, aby nějak sdělovacím prostředkům ztěžoval práci. Ve spěchu jim také ukázal sklep kostela, kde byla ona podivná "mučírna", která svedla Seven ke spekulacím, že páter mohl být iniciátorem a obětí satanských mší.

Zde dole se Beth zdržela déle, než bylo seržantovi milé. Nebránil sice Moskowitzovi ve znečišťování vzduchu a ve smršti blesků fotoaparátu, ale Bethiny otázky, jež svědčily o rostoucím zájmu, narazily záhy na hranice toho, nač mohl nebo chtěl odpovídat. Podařilo se jí z něj vylákat už pouze poznámku, že se pátrá po mladém jáhnovi, který je od těch událostí nezvěstný.

"Jméno?" zeptala se Beth.

"Sorry. To je služební tajemství."

Vypadal docela úplatně, ale ani Beth, ani Moskowitz u sebe neměli dostatek hotovosti, aby se jim mohlo podařit jeho zásady zlomit. Přesto ovšem docela spokojeni vyrazili oba zaměstnanci SMH vzápětí do ústavu soudního lékařství, kde byla mrtvola pátera podrobována důkladnému zkoumání.

Ukázalo se, že patolog, který se bez emocí Lorrimerem zabýval, je Moskowitzův starý známý, a to v tomhle případě rozhodně nebylo na závadu. Beth zpočátku vůbec nechápala, jak rychle cosi změnilo majitele. Ale poté, co se to stalo, měli dveře dokořán a mohli proniknout do chladného srdce "Oddělení rozparovačů" (opět originální citát Moskowitze).

Beth na sebe nechala zapůsobit stísněnou atmosféru. Mnohem skoupější na slovo než jindy se přiblížila za oběma muži, vzpomínajícími na staré časy, ke stolu, na němž ležel přikrytý Lorrimer. Ve sterilním světle zářivek trčela zpod plachty pouze noha. Na ní visel lísteček s údajem o osobě a o čase, kdy sem byl nebožtík přivezen a několik odborných výrazů. "Fotografovat nesmíte," řekl v té chvíli patolog. "Stálo by mě to hlavu, a to snad vy dva krasavci nechcete, že?"

Krasavci? Beth pohledem zapátrala a našla "Kouřícího netvora", který protentokrát výjimečně dokázal vzít zavděk vyhaslým doutníkem. Zřejmě vzhledem ke starému kamarádství. Nebo prostě proto, že by se jinak ani navzdory podplácení a známostem nedostal ani o krok dál.

"Jasně," řekla Beth.

Patolog udiveně zvedl obočí, protože asi očekával odpověď od Moskowitze. Na Beth se zřejmě díval jen jako na fotografův "přívěšek". Ani ho nenapadlo, že by tomu mohlo být naopak.

"Není problém," ujistil ho i Moskowitz a s úsměvem zažvýkal doutník.

Patolog odhrnul okraj plachty.

Beth se v duchu zachvěla, když spatřila zle zohavenou páterovu lebku. Podle toho, že Moskowitz téměř skousl doutník, se dalo poznat, že ani jeho nenechával tento pohled chladným.

"Nikdo netvrdil, že to bude pěkná podívaná," komentoval patolog. "Ten balvan, co na něj spadl, mu roztříštil týl a..."

Beth přestala poslouchat.

Nebyla to rozbitá hlava, která způsobila, že se jí prudce zvedl žaludek. Byla to spíše partie kolem očí mrtvého.

Beth ještě nikdy neviděla něco podobného.

"Ještě nevím, co to je," uhodl patolog její myšlenky. "Nemá to nic společného s tou nehodou, která způsobila smrt. Muselo se to stát předtím. Pokud vím, kryje se to s výpovědí té svědkyně, kterou Lorrimer napadl. Byl slepý a vůbec se neorientoval, když jí šel po krku..."

To slova pronikala Beth ke sluchu jen jakoby z velké dálky. Lorrimerovy oční jamky vypadaly v první chvíli jako docela prázdné. Pak se ukázalo, že panenky se scvrkly do čehosi příšerně neživého - ještě méně životného než těstovitý knězův obličej, na němž se rýsoval podivný klikatý vzorek, který začínal těsně pod očima a táhl se po celé tváři.

"Byl páter holohlavý?" zeptal se Moskowitz pořád s doutníkem v ústech.

Patolog zavrtěl hlavou. "Údajně ne. Ale, jak vidíš, zmizely mu nejen vlasy na hlavě - vypadá to, jako by neměl ani obočí..."

Bethin pohled visel pořád ještě na osleplých očích a pruzích, které se na pokožce tváře mrtvého rýsovaly téměř plasticky.

"Jako by mu někdo natáhl příliš těsnou gumovou masku..." Téměř si nevšimla, že tu myšlenku vyslovila nahlas.

Dva muži neřekli nic.

"Pokusím se zjistit, z čeho jsou ty stopy a co ho oslepilo," řekl patolog. "Každopádně je to ovšem důkaz, že se ten chlap šťoural v něčem, co měl raději nechat na pokoji."

"Myslíš černé mše a takové věci?" zeptal se Moskowitz.

Jeho známý pokrčil rameny. Opět Lorrimera přikryl. "Jsem zásadně ochotný připustit u úmrtí i tu nejzáhadnější možnost," řekl. "Je to vždycky vítané koření v mé každodenní polívčičce. Jenže tohle..." ukázal na mrtvého kněze, "bych si docela rád dokázal odpustit. Myslete si, co chcete, ale..."

Na jednom ze sloupů, které podepíraly strop zabzučel telefon.

Patolog zvedl sluchátko. Podle strohých odpovědí se nedalo poznat, oč šlo, ale když zavěsil, bylo s kamarádstvím k Moskowitzovi najednou amen.

"Lepší bude, když už půjdete,"řekl téměř nazlobeně.

Moskowitz na něj užasle pohlédl. "Problémy?"

"Ty určitě budu mít."

"Kvůli nám?" zeptala se v předtuše Beth.

Muž v bílém plášti přikývl. "To byl Codd."

"Codd?" vyjekla Beth. "Codd osobně?"

"Osobně," odvětil patolog podrážděně. "Právě mi kladl na srdce, abych výsledky prohlídky tohohle záhadného pátera považoval za naprosto tajné a abych je poslal přímo jemu. Trochu pozdě, co? Ale měl jsem mu říct, kdo tady přímo vedle mě stojí...?" Moskowitz mu soucitně poklepal na rameno. S letmým pohledem na Beth mu slíbil: "Jen se tím netrap, kamaráde. S námi se dá mluvit. .." Kývl na Beth. "Nebo snad ne?"

Beth pokrčila rameny.

"Nepustíme ven nic, co by vám uškodilo - alespoň zatím ne. Máme dost materiálu, abychom prozatím nemuseli použít to, co jsme tady viděli."

"Uděláte to?" zeptal se patolog nedůvěřivě.

"Na oplátku bys nás mohl i dál informovat o aktuálním vývoji událostí," nabídl mu Moskowitz zcela vážně. "Nechceme ti způsobit těžkosti - ale chceme být první, kdo o tom přinese zprávu, až se zruší embargo na informace a ukáže se, že ta story je dostatečně zajímavá... Není to férová nabídka?"

Beth zapochybovala, že je to fér, ale lékař řekl: "Zamyslím se nad tím. Teď ale, prosím vás, běžte. Nechci, aby vás tu někdo viděl a dělal mi z toho nepříjemnosti..."

Rozloučili se.

Venku ve voze řekla Beth: "To je divné, do čeho všeho se Codd nemíchá. Myslela jsem, že má dost starostí s tou věcí v Paddington Street. Že se stará o takové věci jako je tenhle Lorrimer..."

"Vy znáte Codda osobně?"

"Na vzdálenost několika metrů," odpověděla. "Spíše neosobně. Vždycky mezi námi byly alespoň jedny dveře."

Moskowitz se zasmál. "Váš humor se mi líbí, MacKinseyová!"

"Díky. Ráda bych tvrdila totéž o tom svinstvu, co bafáte."

Moskowitz se téměř dusil smíchem. "Vadí vám to?"

"Jenom při dýchání."

"Tak proč to říkáte až teď?" spustil okénko auta a vyhodil doutník do kanálu. "Se mnou se přece dá mluvit!"

Beth nepromluvila ani slovo až do redakce, kde se jejich cesty prozatím rozešly. Moskowitz slíbil, že obstará pár zvlášť vydařených fascinujících fotografií pro Moe Marxxe. Chtěl se rovnou pustit do vyvolávání filmu.

Beth se posadila k počítači a začala chrlit fádní text. Výsledek předložila svému šéfovi, který byl právě zaneprázdněn čímsi jiným, ale slíbil, že jakmile bude mít trochu času...

Čas, to bylo heslo...

Beth se chtělo vyrazit ven, na čerstvý vzduch. Jestliže měla být upřímná, zajímala ji záhada kolem okolností smrti toho kněze pořád ještě mnohem méně než všechno to tajnůstkářství kolem uzavřené oblasti v Paddington Street.

Místo aby se rozjela právě tam, našla si volnou telefonní budku a vytočila číslo, které souviselo s poznámkou v jejím notebooku, kterou si přečetla ráno, když se poprvé pustila do práce: Nezapomeň! Navázat kontakt s E. S.!

E. S. znamenalo Esben Storm. Beth to jméno zjistila teprve před několika dny všemi možnými oklikami. Při shromažďování podkladů pro jakousi záležitost, na které pracovala už přes rok vedle své činnosti pro SMH.

Storm měl být jedním z původních obyvatel, kterému se podařilo sblížit se se světem bílých. Přesto se ovšem zdálo,

že zůstal trochu podivínem, protože v Market Street vedl obchod, kde kultovní předměty svých předků neprodával, ale vyměňoval. Mezi "civilizovanými" původními obyvateli nebylo prý důvěrnějšího znalce starých mýtů, na jejichž popisu a vysvětlování Beth MacKinseyová pracovala.

Měla k tomu ideální důvody a doufala, že poněkud zacelí mezeru mezi černými a bílými, když širokým vrstvám veřejnosti zpřístupní chápání rituálů a náboženství "abos", jak mnozí pořád ještě poněkud s despektem domorodce nazývali.

Tolerance a úcta k jinak smýšlejícím byly pro Beth odjakživa více než jen prázdnými slovy. Možná při tom hrálo roli i to, že sama patřila k jedné ze stále ještě "pronásledovaných menšin." Jako žena milující ženy si zvykla přemýšlet o věcech, které ostatní brali jako samozřejmost...

Na telefonním čísle, které u sebe Beth nosila na lístečku, se nikdo nehlásil. Ani bezduchý automat, který by upozornil na nepřítomnost majitele, které si stejně už dávno volající musel všimnout.

Beth vyšla z budky, vytáhla zpod stěrače nesprávně zaparkovaného auta oznámení o pokutě, strčila ho do skříňky na palubní desce k ostatním a rozjela se do Market Street, ačkoliv to vlastně nemělo smysl, když zřejmě doma nikdo nebude.

Nejasná naděje, že Esben Storm nezvedl telefon jen proto, že se právě věnoval zákazníkovi, se ukázala jako mylná. Na obchůdku, který byl vmáčknut mezi ostatní mnohem vyšší domy, nebylo ani vidět, jestli ještě funguje. Stažené rolety visící nakřivo před oběma výkladními skříněmi a zamřížovaný vchod, jehož dveře s roletou také bránily zvědavým pohledům nakouknout dovnitř, dávaly prostor k předtuchám nejrůznějšího kalibru. Ani vybledlá tabulka s nápisem Otevřeno po předchozí dohodě nebyla zárukou aktuálnosti. Telefonní číslo pod nápisem bylo totéž, které měla Beth na papírku.

Moc chytré.

Po tolika pozitivních zážitcích se Beth rozhodla zajet domů, aby zjistila, jaká soukromá pošta jí přišla. Pak bude mít ještě dost času, aby si došla pro pravidelný vyhazov z uzavřené oblasti v Paddington Street.

V záplavě reklamních letáků a mezi dvěma třemi účty vzbudila Bethinu pozornost okamžitě hnědá obálka. Odesílatel nebyl na velké obálce uveden, což jen zvyšovalo pravděpodobnost, že nějaký anonym zase vyjadřoval svou nelibost nad některým z jejích článků v novinách. Tohle se stávalo pořád. Její adresu nebylo tak těžké zjistit - byla v každém telefonním seznamu.

Beth proti tomu nic nepodnikala. Naopak.

Byly dny, kdy si vytáhla krabici od bot plnou anonymních nadávek a královsky se bavila zbabělostí a originalitou jejich autorů.

Když obálku roztrhla, nenašla v ní vůbec žádný dopis. Jen jakýsi seznam a stručnou rukopisnou poznámku, která zněla: "Doufám, že budeme mít příležitost popovídat si o tom, Macbeth. Jestli přežiju tu svou ‚procházku', určitě se ozvu!"

To bylo všechno. Žádný podpis, nic.

Beth vešla do bytu a svalila se do svého oblíbeného křesla. Tam si ještě jednou důkladně prohlédla seznam vytištěný na počítačovém papíře, ale nenacházela jeho smysl.

Zřejmé bylo jen to, že je to seznam mrtvých osob.

Beth začala počítat a zjistila, že je to celkem na sedmdesát jmen, většinou žen, u nichž bylo poznamenáno bydliště a datum úmrtí:

Millers Point, 1899, Annie Oarkley Darling Harbour, 1948, Jennifer Bowlová Woolloomooloo, 1973, Carlene Kingová

Místa patřila bez výjimky k oblasti velkého Sydney, letopočty zahrnovaly celé století.

Co to mělo znamenat, pro ni zůstávalo stejnou záhadou, jako totožnost osoby, která Beth tento seznam s dosud neznámým úmyslem zaslala. Přesto cítila, že se jí to podivně dotklo. Intuice, na kterou se vlastně vždycky mohla spolehnout, jí našeptávala, že se vyplatí za tou věcí jít.

Možná chtěl odesílatel jen vyčkat, až poštu dostane a pak se s ní chce spojit telefonicky. Po "té procházce", o níž doufal, že ji přežije...

Beth se usmála, protože se jí líbilo být obklopena samými blázny.

"Oukej," zamumlala si. "Tak se ozvi, kdykoliv se ti zlíbí."

Odložila seznam stranou, přitulila se hlavou k opěradlu křesla, zavřela oči a trochu se zasnila a představovala si lepší příští časy.

Bez té nány Seven.

A bez klacků, které jí házou pod nohy všichni ti, co to "s ní myslí dobře..."

Clearwater měl dvě auta, která normálně nikomu nepůjčoval: ohromný TRansAm ostře červené metalízy a trochu starší, stříbřitě šedý Chrysler Voyager - obojí dovoz z Ameriky a obojí v podivuhodně dobrém stavu. Zdálo se, že na své pojízdné miláčky dbá kuplířský hoteliér víc, než na svůj vlastní zevnějšek. Jeho tělo jistě nebylo "chrámem", o jakém káží puritáni - nanejvýš zřícenina chrámu. Lilith to dokázala posoudit, protože Clearwater byl prvním z těch, kteří jí poskytli krev, z níž se jí udělalo nevolno. Počkali ještě do večera a pak požádali Clearwatera o klíč od většího vozu. Muž, který se předtím neúspěšně pokoušel vydírat Luthera, nevznesl sebemenší námitky. Ve svém současném stavu

by bez mrknutí podepsal třeba i svůj vlastní ortel smrti...

Slunce se už sklánělo k obzoru, když dorazili na výpadovku do Leichhardtu. Duncan seděl za volantem mírně shrbený jako by ho tížilo neviditelné břemeno. Lilith, která ve svém skutečném životě ještě nikdy auto neřídila, ho sledovala s obavami.

Po celou tu téměř hodinovou jízdu trvala podivná nálada.

Duncan Luther nedokázal blíže popsat, co ho přimělo k tomu odvážnému tvrzení, že telefonoval s osobami, které se pouze vydávaly za jeho rodiče - a ne se svou skutečnou rodinou.

Na Lilithinu zoufalou grimasu reagoval bezmocným zděšením. "Jak ti mám vysvětlit, že jsem to jenom cítil?"

Celou hodinu s ním nebyla řeč a i teď trval onen stav ochromujícího strachu.

Lilith se mu nejprve snažila vymluvit, aby jeli do Leichhardtu. Postupně začínala proklínat zábrany ovlivnit Duncana Luthera hypnózou. Jen argumenty se nedal od svého úmyslu odvrátit. Lilith měla dokonce podezření, že ji téměř vůbec neposlouchal.

Pak udělala ona sama cosi šíleného: ačkoliv se jí celá ta věc vlastně vůbec netýkala a podpořila tím jen Lutherovo šílenství, nabídla mu, že ho doprovodí!

"Mluvili jako mí rodiče," zamumlal Luther, když se před nimi objevily první domy obce, "ale v přestávkách mezi těmi slovy bylo něco, co jsem ještě nikdy nezažil. Nebylo to prosté ticho - bylo to vakuum. Nemohli to být naši...!"

Neustále hledal nějaké vysvětlení zmatku, který se ho zmocnil po tom telefonátu.

Lilith si pomyslela - v podstatě ho ten telefonát vyvedl z míry víc, než celý boj proti upírům!

Bylo to dosti groteskní.

Slovo od slova jí ten rozhovor reprodukoval a Lilith se na něm nezdálo nic divného.

Proč ho ale potom přesto podporuje...?

"Hned tam budeme," zašeptal Luther. Zahnul do boční uličky, která měla tentýž líbivý charakter, jaký byl typický zřejmě pro celou čtvrť Leichhardt. Celé okolí vyvolávalo dojem klidného útulku pro lidi, kteří svého času dali vale věčnému stresu v zaměstnání.

"Je tady hezky," řekla Lilith nahlas, co si myslela.

Luther nedal ani kývnutím hlavy ani jiným znamením najevo, jestli s ní souhlasí. Tvář měl staženou. Čelisti měl stisknuté tak pevně, že mu na lících vystupovaly svaly.

"Tamhle vpředu," řekl a ukázal na bíle natřený dům, zpola dřevěný, zpola cihlový, který se tulil ve stínu mohutného stromu. Ačkoliv denní světlo už natolik zeslábło, že Luther zapnul reflektory chrysleru, nikde v oknech se nesvítilo.

"Nevypadá to, že by byli doma," řekla Lilith.

"Jsou doma," odpověděl Luther, aniž by vysvětlil, kde bere tu jistotu.

Lilith se rozhodla, že nebude diskutovat. " Zastav!" řekla jen.

Její ostrý tón ho přinutil téměř mechanicky poslechnout. "Co je?" zeptal se netrpělivě. Motor vrčel na volnoběh. Kolem nich projelo osamocené auto s porouchaným výfukem. Špatně seřízené zapalování chrochtalo jako salvy z kulometu. Jinak tady nebyl žádný provoz.

"Vystoupím tady," řekla Lilith a doufala, že to bude Luther akceptovat a nebude se dlouho vyptávat na důvody. Přivedlo by ji to do nesnází, protože sama nevěděla, co to do ní vjelo.

"Můžeš jít se mnou. Důvěřuju ti."

Ta slova ji podivně uklidnila. Lilith současně pochopila, že muž vedle ní v skrytu duše doufal, že nebude muset jít k rodičům sám.

Co by mohlo být groteskněji...?

"Ne," odpověděla pevně. "Zesměšnit se musíš sám. Už lituju, že jsem tě doprovodila."

Svěsil koutky úst, což byl výraz roztrpčení.

Lilith ani dodatečně svá slova nijak nepřikrášlila. Nejen ona, i.on si to musel protrpět.

"Fajn," ukázal ke dveřím na straně spolujezdce. "Takže zatím nashle. Vyzvednu tě zas tady, nebo chceš jít zpátky pěšky?

Jen se usmála. Když z dodávky vystupovala, přelétla pohledem Lutherovo sako, pod nímž větřila nebezpečí.

Alespoň pokud šlo o tohle, poslechl ji.

Večerní vánek příjemně chladil Lilith po pokožce. Zabouchla dveře auta a počkala, až se Luther opět rozjel. Asi po stovce metrů se opět rozsvítila brzdová světla chrysleru, když vůz zatáčel do boční uličky.

Lilith viděla, jak se z vozu vysoukala Lutherova postava a zamířila k domu rodičů.

Pomalu se loudal po chodníku.

Lilith ve skutečnosti nelitovala, že ho doprovodila.

Ale začala teď své lži litovat.

Dlouho předtím než dorazila k domu, v němž zmizel Duncan Luther, zavětřila nebezpečí, v němž se ocitl její zachránce. Téměř samy od sebe zrychlily její nohy krok po chodníku. Směrem ke smrtelné pasti, která vlastně nebyla nastražena na Duncana, ale na ni...!

Když se otevřely dveře domu, zatmělo se Duncanu Lutherovi na chvíli před očima. Zachvěl se a hledal, čeho by se zachytil. Krátká slabost ovšem brzy pominula.

Chyběl mu spánek.

A včerejší nevinnost, když ještě netušil nic o existenci těch, kteří už stovky let strašili v legendách a pověstech...

"Dune...!" Jeho matka měla na hlavě natáčky a přes ně měla natažený průhledný igelitový klobouček. Světlo dopadající z ulice naprosto postačovalo, aby bylo možno rozpoznat všechny detaily. "Kdybych tušila. .. Ferris neříkal..."

Duncan cítil, jak se mu stáhl krk. Jeho matka se na něj dívala s takovou lásku - a s tak temnými obavami, že už jen to samo muselo jeho podezření zaplašit jako absurdní přelud.

Zmýlil jsem se dunělo, Duncanovi hlavou. Jsem zralý pro psychiatra! Zahanben, ale aniž by cítil očekávanou úlevu, se pokusil o úsměv. Jeho matka měla i ve svých padesáti pořád ještě onu broskvovou pleť, která ho fascinovala už jako dítě. Duncanovi nevadilo, že měla v otázkách oblékání málo vkusu a ani po třiceti letech manželství nevěděla, co se hodí k její postavě. A zdálo se, že se s tím smířil i otec. Přednosti jeho ženy, patrné i dnes, zřejmě vynahrazovaly občasné úlety, k nimž patřilo i neustálé používání dávno zastaralých natáček.

"Sám to nevěděl. Bylo to... spontánní rozhodnutí."

"To je príma." Iris Lutherová ustoupila ze dveří až poté, co se k ní Duncan jako obvykle sehnul a políbil ji na tvář.

"To ti dal táta novou voňavku?" zeptal se.

"Ne, proč?"

Namísto odpovědi zavrtěl hlavou a vstoupil do tmavé chodby. "Proč si nerozsvítíte?"

Zavřela dveře a vydala se za ním. Cítil její blízkost jiným způsobem než jindy.

"Měli jsme zkrat. Znáš tátu. Strašně rád kutí ve sklepě a dává dohromady věci, které už dávno patří do sběru... právě šel vyměnit pojistky."

Jako na povel se najednou rozsvítilo v chodbě a v ostatních místnostech domku.

Duncan si všiml, jak neviditelný tlak opadl, ačkoliv pořád ještě postrádal pocit, že se vrátil domů.

"Jak se to s Lorrimerem jen mohlo stát?"

Pohlédl na svou matku. "O tom jsem si chtěl s vámi promluvit - s tebou i s tátou."

"Ten bude rád."

Vyšla napřed a Duncan šel za ní do obývacího pokoje.

Bylo chladno. Napodobenina krbu s elektrickým výhřevným agregátem, pokud byl vůbec zapnutý, se musela teprve rozběhnout na plné obrátky. Prozrazovala britský původ rodiny stejně jako tisíce dalších detailů uvnitř dvoupatrového domku.

Od té doby, co se Duncan odstěhoval, se tady nic nezměnilo. Někdy tady ještě trávil víkendy. Ale přestože tomu tak bylo i posledně, a rodiče viděl naposledy vlastně předevčírem, dělalo mu problémy pocítit obvyklou důvěrnost.

Všude bylo velice čisto a uklizeno. Nehrál televizor ani rádio, ba ani gramofon.

"Ferris hned přijde," řekl matka, aniž se jí na otce zeptal.

"Ano, "řekl dutě.

Posadili se na starou vrzající pohovku. Ani nový přehoz nedokázal zabránit tomu, že vypadala jako zaprášená starožitnost. Duncana nikdy nenapadlo, jak konzervativní byl dům jeho rodičů.

Byl to zázrak, že nebyl docela zkostnatělý.

Na chodbě se ozvaly kroky.

Jeho otec měl na sobě domácí úbor, který mu jeho žena dala před několika lety k narozeninám. V důvěrné chvilce kdysi Ferris Luther jednou svému synovi prozradil, že tenhle kus šatstva nenávidí. Přesto když byl doma, nosil ho téměř denně.

Kdo znal Duncanova otce blíže, věděl, že to vlastně nebyl žádný rozpor. Nikdy by své ženě ani slůvkem neublížil, i kdyby k tomu měl všechny důvody. Ten oděv byl totiž skutečně ošklivý.

"Dune... Nečekal jsem, že..."

"...přijdu, já vím," Duncan se chabě usmál. "Vlastně jsem se chtěl jen podívat, jestli se máte dobře."

"Jestli se máme dobře...?" Otec se posadil do křesla proti němu. "Pořád ještě máš ten svůj smysl pro podivný humor!"

"Jestli mluvíš o Lorrimerově smrti..."

"O čem jiném? Byl jsi tam přece. Víš nejlíp, co se stalo. Co ovšem nikdo nechápe - a mám-li být upřímný, ani já ne - je, proč ses ukryl před policií. Museli přijít až sem, abychom se vůbec dozvěděli, co se stalo. Dovedeš si představit, že to nebylo zrovna příjemné. V sousedství..."

"Vy jste se přece nikdy nestarali, co řeknou sousedé."

Ferris Luther se krátce zarazil. Propletl si prsty a protáhl je, až v nich zapraskalo. Oproti Duncanově matce vypadal - i navzdory jejím natáčkám - minimálně o dvacet let starší. Ve skutečnosti byl mezi nimi rozdíl pouhých pěti let. Ferris Luther se neustále potýkal s mírnou nadváhou, která se projevovala především kolem jeho boků. Měl řídké šedivé vlasy a šedě melírované spánky. Dokonce i obočí měl bílé. Nemohl za to, že vypadal pořád jako Mikuláš na letní dovolené.

Ferris Luther byl uznávanou kapacitou v oboru výzkumu bible. Duncan po něm toto vášnivé zaujetí zřejmě zdědil.

"Ne," připustil konečně jeho otec. "Jenže to bylo dřív."

Jeho matka se vložila do hovoru: "Dune, chlapče, a kde máš tu svou krásnou přítelkyni? Mohl jsi ji klidně přivést s sebou. Nekoušeme přece..."

Lilith obešla dům, jehož všechna okna v přízemí byla uzavřena okenicemi - kromě jediného - docela vzadu.

Dveře domu byly zamčeny, jak se obávala. Nic jiného se ovšem čekat nedalo.

Lilith cítila, jak se jí v týle zježily chloupky, když si uvědomila, že se chová proti vší logice.

Byla přece bezmocná!

Zbraň, kterou jí zanechala její matka v podobě šatů, byla navždy ztracena. Od této chvíle byla plně odkázána sama na sebe a pokud ji strašlivá předtucha nemýlila, sama si tímhle svým nesmyslným chováním kladla nůž na krk.

Od chvíle, kdy už neměla na těle ony záhadné šaty, by byl jediným logickým důsledkem útěk.,.

Přitiskla nos k tabulce okna, jímž do temného domu dopadalo světlo.

Zahlédla Duncana, jenž nebyl sám.

S ním seděly osoby, které Lilith nikdy neviděla.

Lilith ztuhla a cítila, jak ji opouští rozhodnost, která ji až dosud vždy věrně doprovázela.

Otřásla se chladem, když viděla, jak klidně si Duncan povídá se svými vrahy.

Jeho matka na něj důvěrně zamrkala.

"Přítelkyně?" zopakoval Duncan.

Otec se opřel v křesle a přehodil si nohu přes nohu. Našpulil rty a řekl: "Každý zdravý mladík v tvém věku má přece přítelkyni - a že je krásná, s tím prostě počítáme, hochu. Jsi přece můj syn!"

Žertovný tón nemohl zakrýt, že otec to, co říká, myslí vážně.

Pocit staženého krku, který Duncan před chvílí překonal, se opět vrátil.

Pomoc, pomyslel si. Co se to tady děje? Moji rodiče by přece nikdy...

Matka se k němu přiblížila. Cítil její naléhání, když se k němu přitiskla. "Jestli jsi skutečně nenašel nic milého do postele," nabídla mu soucitně, "můžeš klidně vzít zavděk mnou."

"Matko!"

Duncan vyskočil

Střásl ze sebe její ruce a několik vteřin zůstal stát jako solný sloup.

Žena na pohovce už nebyla jeho matkou. Místo ní tady seděla tmavovlasá kráska, ne starší než šestnáct let.

Otec se smířlivě usmál. "Nemusí ti to být trapné, Duncane. Můžeš si ji vzít - hned a tady. Ale jestli se necítíš dobře v mé přítomnosti, můžu zatím odejít do sklepa."

Duncan se vrávoravě pohnul a otce, který právě chtěl vstát z křesla, zase odstrčil zpět.

"Co... co se to tady děje? Co se to stalo s mými rodiči...?"

Když se otočil, viděl, že dívka na pohovce si už svlékla blůzku a chystala se odložit podprsenku. Špičatý červený jazyk jí olizoval tenké rty, ale nijak je nezvlhčil. Z očí jí čišela dychtivost. Podprsenka spadla.

Duncan Luther také: definitivně z oblaků.

Chtěl ke dveřím. Jeho otec byl ovšem rychlejší.

Duncan ho vlastně ještě nikdy neviděl zareagovat tak pohotově. Prudkým, téměř zvířecím skokem se tělnatý muž ocitl u dveří a postavil se proti svému synovi s rozpřaženýma rukama. "Teď mě nesmíš zklamat, hochu. Oddej se jí - tak na to čekala! Je ještě panna, víš?"

Duncan se od sebe pokusil otce odstrčit oběma rukama. Zezadu se mu kolem krku položila čísi ruka a táhla ho. Před ním stála, najednou docela obnažená, ona černovlasá hříšnice. Tlačila se k němu. Přes látku své košile cítil její pevné, vztyčené prsní bradavky. "Ano?" chroptěla. "Braň se trochu. Neposlouchej otce. Je to mnohem zábavnější, když se budeš bránit. Je to normální..."

Duncan bojoval s touhou praštit ji a konečně ji umlčet. Její něžné ruce sevřely - stejně silně jak se předtím jeho otec vrhl ke dveřím - a strhly mu sako z těla.

Cosi temně dopadlo na zem. A v té chvíli se změnilo VŠECHNO.

Lilith se pokusila rozbít tabulku skla holýma rukama, sklo odolalo.

"Dune..." vyklouzlo jí z úst. Pohledem zamířila k zemi. Zvedla první kámen, který zahlédla a praštila jím do okenní tabulky, která ovšem náraz odvrátila, jako by byla z gumy. Lilithino zděšení rostlo.

"Dune!" vykřikla, když se temná postava vedle něj začala odhalovat. Lilith nikde neviděla nikoho, kdo by mohl být Duncanovými rodiči. A zdálo se, že ani on ji nevidí oknem venku na dvorku!

Mluvil a mluvil.

Nalevo a napravo od něj seděla smrt v nejstrašnější podobě.

Upíři!

Čekali zde.

Skutečně sem Duncana vlákali!

Zjistit jeho totožnost nebylo těžké, když si předtím onen příkaz vraždit v kostele vyložil po svém tak, že místo Lilith zabil dva upíry.

Přesto zareagovali velmi rychle. Zatraceně rychle. Kromě toho zřejmě učinili ještě další opatření, aby se přece jen dostali k Lilith a zlikvidovali ji. Leichhardt byla jistě jen jedna adresa, na kterou se soustředili.

Kalkulovali docela jednoduše:

Duncan Luther s Lilith unikli kanalizací a ztratili se jim. Stopa tedy končila kdesi v neznámu a upíři museli vymyslet něco jiného. Duncan jim tedy svým telefonátem ohromně zahrál do noty, i když si ani pak nemohli být jisti, že se tady

skutečně ukáže. Přijel však.

Stejně jako Lilith podcenil dosah nebezpečí!

Jak byl naivní!

Nejsem zralá pro tenhle svět; pomyslela si Lilith. Nejraději bych byla mrtvá! Jak mi to mohla matka udělat. Tolik jich umírá...! Přičítala si vinu na Duncanově bezvýchodné situaci.

V té chvíli by se byla vrhla na nepřítele za oknem třeba i holýma rukama, jenže sklo bylo nerozbitné, a tak Lilith musela jen nečinně přihlížet, jak nebezpečí uvnitř domu narůstá. Zdálo se, že Duncan Luther konečně pochopil, že už se nemůže chovat jako beránek mezi vlky. Pokusil se vyběhnout z místnosti, ale upíři mu v tom - jak jinak - zabránili.

Muž mu s úsměvem zastoupil cestu.

Upírka, která byla už docela nahá a zřejmě velmi vzrušená, se vydala za ním.

Lilith docela vyschlo v krku, když si představila, co se musí nevyhnutně stát, co upírka s atraktivním mládencem provede, než ho kousnutím buď zcela zabije, nebo se ho zmocní.

Smrt by byla milosrdnější alternativou. Představit si Duncana Luthera jako služebníka byla čirá hrůza!

Najednou ovšem Lilith bleskl hlavou nápad.

Dýka! pomyslela si, když posvěcená zbraň vypadla Duncanovi ze saka a oba upíři vyděšeně ucouvli.

Lilith nevěděla, proč ji Luther nepoužil dřív. Zřejmě si až do té chvíle nebyl vědom, že mu hrozí smrtelné nebezpečí.

"Zvedni ji!" zasípala Lilith. Necítila se dobře v roli bezmocného diváka. Pocítila najednou neodolatelnou touhu postavit se upírům a současně se přestala cítit docela bezmocná. Věřila si a kdesi v koutku podvědomí jako by se najednou ozvaly matčiny zaříkávači formule, které ji vyzývaly k boji.

Pořád ještě měla strach. Ne ovšem o sebe, ale o toho muže, kterého v žádném případě nechtěla obětovat. Najednou se všechno zdálo tak jednoduché, vděčila mu za svůj život!

Nesmí zemřít!

Nesmí se stát ani otrokem proklaté bytosti, která ho bude vysávat tak dlouho, až bude stačit jediný paprsek slunce, aby ho zabil!

"Ach, Dune...!"

Lilith to zkusila ještě jednou. Vzpomněla si na svou sílu. Instinktivně, bez dlouhého váhání se rozběhla a hlavou narazila na překážku z nerozbitného skla.

Něco se už konečně muselo rozbít.

Byly jen dvě možnosti.

Sklo - nebo její hlava...

Jako by mu spadly šupiny z očí. Iluze, kterým se oddával od chvíle, co vkročil do domu, najednou prudce vyhasla.

Bylo to tou dýkou, pomyslel si Duncan Luther. Tenhle neuvěřitelný kousek dřeva jako by proťal "oponu"...

Byl skálopevně přesvědčen o tom, že zbraň, kterou dostal od upírů uzamčenou v kufříku, aby zabil Lilith, byla důvodem, proč se magická fata morgana kolem něj zhroutila jak domeček z karet!

Vzrušující dívka se rozplynula jako horký vosk. Za ní se objevila lidská postava, která byla sice také ženského pohlaví, ale o několik desítek let starší a ani zpola tak svůdná.

Ledově chladný anděl, který provokativně kroužil pánví a hleděl na něj chtivě žhnoucím pohledem.

"Kaarz paari!" řekla bytost, která byla příliš dokonale stavěná, než aby vypadala přirozeně. Pak se vzpamatovala a dodala civilizovaným jazykem. "Ani to nezkoušej! Jen se nezkoušej pro ni shýbnout!"

Vosková tvář té ženy jako by žhnula zevnitř jako matné zimní slunce zahalené v oparu. Její rty byly - a Duncan by byl přísahal, že to nebylo líčidlem - sytě černé, jako by jí v žilách proudila nikoliv krev, ale temná láva.

Než se Duncan stačil rozhodnout, jestli se má zařídit podle jejího varování, proklouzla kolem něj druhá postava, kterou považoval za svého otce, a hodila přes posvěcenou dýku kus látky. Vzápětí z ní vyšlehly plameny a znemožnily Duncanovi, aby se k zbrani přiblížil. Tím zmizela i poslední slabounká šance, že by mohl toto setkání přežít.

Ženská bytost, která stála proti němu s vyceněnými zuby, byla zřejmé téhož názoru.

"Nemáš šanci," zasykla upíří grimasa a upřeně hleděla na jeho krk. "Nechápu, jak mohla nechat takového hošíka jako ty...!"

Tušil, co tím myslí a když si ten vlastní problém uvědomil, zachvěl se ještě víc. "Kde jsou naši?" zeptal se. "Co jste s nimi udělali?"

Oba upíři se najednou rozchechtali. Z koutků úst jim tekly sliny. Jejich tváře se současně začaly měnit. Kosti se se skřípěním protahovaly, až v nich Duncan spatřil vlčí rysy.

"Nech mi ho," syčela zrůda pořád ještě připomínající ženu druhému netvorovi - muži.

"Kdepak, patří nám oběma!"

Duncanovi to připadalo jako špatný vtip, že se o něj hádají jako o "kořist".

Pomyslel na Lilith. Ona jediná mu snad ještě mohla pomoci.

Jenže tu není.

Je...

Do košile se mu zaryl dráp se zahnutými špičatými nehty. Kříženec upíra, ženy a vlka ho táhl nemilosrdně k sobě.

Luther se mu pokoušel vzepřít. Rukama přejel po prsou, která ho ovšem odpuzovala, protože už jako by nepatřila ženě, ale jakémusi chlupatému zvířeti.

Chraptivě do sebe nasál vzduch.

Křičel, jako zatím ještě nikdy v životě.

Ty výkřiky jako by se na něj odraženy od stěn vrhaly nazpět a hrozily, že mu prasknou bubínky.

Tušil, že z toho domu, který se mu zdál tak cizí, ačkoliv v něm vyrostl, nevyšel ven ani hlásek.

Najednou se dokázal vcítit do pocitů Lilith. Musela si připadat osamělá a ztracená...

Pozdě! Duncan si povzdechl.

Bylo skutečně již příliš pozdě litovat ženu, která byla spoluzodpovědná za jeho beznadějnou situaci. Ne ona, to on se dostal do pasti. A do jaké pasti...

"Jmenuji se Henna," lísala se odporná nestvůra a pak se z několika metrů vrhla hravě na pohovku a okamžitě se rozvalila. Duncan tvrdě dopadl na čalounění.

Jako omámený zaslechl vzteklý výkřik druhého upíra, který měl zřejmě strach, že vyjde naprázdno. "Pamatuj , patří nám oběma...!"

Duncan nechtěl vědět, nač skutečně myslí ta odporná bytost před ním. Drápy ostré jako nože mu trhaly šaty z těla a způsobovaly mu na kůži krvavé šrámy.

"Nech toho!" vykřikl. "Ve jménu všemo..."

Pracka se vymrštila nahoru, sklapla mu ústa a natrhla mu spodní ret.

Vystříkla krev.

"Neplýtvej!" zaslechl Duncan zezadu. "Neplýtvej tak cennou tekutinou...!"

Nedbal už na to.

Vrhla se na něj.

"Takhle to nejde!" vydechla. "Trochu chtít musíš, jinak..."

Utonul v jejích žhnoucích očích. Její touha ho zcela pohltila. Jeho odpor zeslábl a když pak ucítil, jak se v něm cosi začalo hýbat, chtělo se mu hanbou a vztekem propadnout pod zem.

Jenže tenhle nával normálních pocitů pominul.

Henna používala marcipán a bič. Hlasem zachvívajícím se rozkoší mu šeptala své přání. Ležela nad ním a hladila jeho nahotu něžností břitvy.

"Ano!" vydechla. "Pojď za mnou. Vzburcuj svou krev. Tím chutnější bude. Pojď...!"

Duncan se pokoušel zbavit své vědomí toho, co s ním provádělo jeho tělo.

Nepodařilo se.

Všechno to registroval naprosto ostře, a tak sváděl i nadále lítý boj proti cizí vůli.

"Ano," zasténalo mu u ucha. "Dobře, takhle, ano... Věděla jsem..."

V téže chvíli to v jejich bezprostřední blízkosti strašně zadunělo a cosi vlétlo dovnitř.

Prsty s ostrými černě nalakovanými nehty se zabořily do rozpuštěných černých vlasů upírky a odtrhly její rozšklebenou tvář od Duncana. Druhá ruka se zabořila s roztaženými prsty do zad pekelného netvora, zkamenělého překvapením.

Duncan s úlevou zaregistroval, že z něj spadlo tíživé břemeno. Několik vteřin zůstal nehnutě ležet na pohovce. V té době se odehrával souboj, který zaregistroval jen útržkovitě.

Naprosto zničující zápas, který demonstroval, jak klamný byl Lilithin půvabný zevnějšek v situacích podobných této.

Vřítila se jako hurikán mezi oba upíry, kteří Lutherovi předstírali rodinnou idylku.

Od stěn se odrážely příšerné zvuky. Tři těla splynula v jediný chumel valící se po zemi, v němž už se nedalo rozlišit, čí je která část.

Příšerný, nemilosrdný zápas netrval ani minutu. Vlastně mohl mít jediného vítěze.

Dva proti jedné.

A Lilith byla beze zbraně, která by jí možná mohla zjednat výhodu!

Přesto zvítězila!

Duncan nechtěl uvěřit, když výkřiky postupně umlkly a Lilith se vysoukala zpod poražených upírů. Hřívu vlasů měla rozcuchanou, ale rány, které při zápase utržila, se jí už pomalu začaly zacelovat, když poklekla k Duncanovi a prohlížela ho.

Škubl sebou, když se ho dotkla.

V jeho tváři se objevil strach, ale její mírný hlas ho uklidnil a Luther byl vděčný, že nevyslovila žádnou ironickou poznámku o jeho zevnějšku. Ironii by v té chvíli asi nesnesl.

Zatímco mu podávala něco, čím mohl alespoň prozatím přikrýt svou nahotu, sklouzl jeho pohled k tělům obou upírů, které zachvátil příšerný proces.

"Popel..." vyklouzlo mu z úst, ale pak zaťal rty, protože mu to připadalo jako rouhání, používat věty z bible na takové nestvůry. Přesto zůstal jeho pohled upřený na rozpadající se tělesné schránky, jejichž tváře byly otočeny o sto osmdesát stupňů na záda.

Lilith jim zlomila vaz.

"Muselo to být," zaslechl její hlas. Dokázala číst jeho myšlenky, jako by listovala v knize. "Provedli by se mnou něco mnohem horšího,"

Věděl, že má pravdu.

Věděl, že není důvod odsuzovat ji za něco, čím mu zachránila život.

"Teď jsme si kvit."

Sotva si všiml, že promluvil nahlas. Ale v jejích očích se krátce zablýsklo, což znamenalo, že Lilith to slyšela.

Trpělivě čekala, dokud neposbíral chybějící části svého ošacení a než se zase trochu ustrojil. O sexuálním

přepadení upírky se už ani slovem nezmínila.

Duncan se najednou nedokázal udržet. Odběhl na záchod a vyzvracel se. Obsah žaludku vytekl se spoustou žlutých hořkých slin a Luther byl celý zalitý studeným potem. Měl dojem, že se zalkne.

Když se konečně zase zvedl a zmáčkl splachování, cítil se trochu lépe. Jenže jeho myšlenky kroužily kolem něčeho, o čem již tušil, že ho to definitivně vyvede z míry.

Lilith už čekala přede dveřmi. Vzala ho za ruku a vytáhla ho z domu.

"Ne!" bránil se. "Musím..."

Zavrtěla hlavou. "Netrap se," řekla stejně soucitně jako naléhavě.

"Zatímco jsi byl uvnitř, našla jsem je..."

"Naše?"

Lilith přikývla. Její pleť vypadala ještě sinaleji než jindy. Byla chladná jako alabastr.

"Kde jsou? Co je s nimi?"

Ničivější odpověď než mlčení ani nemohla existovat.

Odtáhl se od Lilith. "Chci je vidět!"

"To nedovolím. "Opět sevřela jeho paži. Ocelovým stiskem.

"Proč ne?" Zaplál mu pohled.

"Protože je to... ponižující!"

"Nech mě, prosím tě! Nechápeš mě: musím je vidět! Musím vědět, co se jim stalo!"

"Jsou mrtví!"

Přikývl jako mechanická figura. "Jenže to všechno přece nemůže být..."

"Ne," řekla.

Konečné ji pustil. Její pohled naznačoval směr.

Duncan se odpotácel chodbou ke schodům, které vedly do ložnic. Když otevřel dveře ložnice rodičů, opřel se do nich vítr. Okno bylo otevřené.

Duncan rozsvítil a viděl to, co Lilith spatřila i bez světla.

Rodiče museli spát hlubokým spánkem, když přišla ta hrůza. Když byli zmasakrováni.

Zmasakrování... jiné slovo se tady použít nedalo!

Duncan se odpotácel a pochopil, že se přecenil.

Měl jsem ji poslechnout, pomyslel si sklesle.

Prošel kolem Lilith dolů a na několik minut zmizel v garáži, kam se za ním Lilith nevydala.

Když se vrátil, nesl v ruce otevřený kanystr, který začal rozlévat po přízemí.

"Co to děláš?"

Krátce se zarazil. Jeho tvář byla zkřivena bolestí. "Mělas pravdu. Nikdo by je takhle neměl vidět - a já se postarám, aby se to nestalo!"

Vypadalo to, že Lilith uvažuje, jestli mu má bránit. Nepřenesla jedinou výčitku. Prázdný kanystr mu vypadl z ruky. Jako bezvládná loutka se nechal odvést k vozu, který tentokrát řídila Lilith, protože Luther toho nebyl schopen. Zvládla to, jako by nikdy nedělala nic jiného.

Zahýbali právě z uličky, když se plameny dostaly ven a začaly šlehat do výšky.

Když opouštěli Leichhardt, zaslechli houkání sirény sanitky a hasičského vozu.

Duncan seděl nehnutě vedle ní. Měl tupý pohled. Tak odjeli do Sydney, kde je čekalo další fiasko.

Na dýku si vzpomněla až ve chvíli, kdy už nebylo možno ji zachránit. Zdálo se, že na ni zapomněl i Luther, a tak dýka - pokud nebyla zničena už dříve - dávno padla za oběť plamenům.

Lilith si povzdychla, ale nestýskalo se jí po zbrani, jejíž aura způsobovala problémy i jí samotné. Věděla už teď, že ani bez šatů, které zdědila po matce, nebyla tak docela bezbranná.

To, jak přišla na pomoc Lutherovi, jí otevřelo oči. Byla nadána schopnostmi a vlohami, kterých doposud ani zdaleka nevyužila. Ona sama byla zbraní - a klíčem - a...

Překonání magických zábran, jimiž upíři obklopili dům Duncanových rodičů, připomnělo Lilith překročení pečetě jejího rodného domu. Jenže tady - když už se o to jednou pokusila - to bylo mnohem jednodušší.

Vlastním překvapením ovšem bylo, kolik rafinovanosti a síly dokázala vyvinout v přímém boji zblízka.

Souboji se nenaučila, zdálo se, že toto umění jí bylo vloženo do vínku stejně jako touha jít i ve věcech sexu až k nejkrajnější míře...

Instinktivní šlápnutí na brzdu vytrhlo ji i Duncana ze zamyšlení.

Tam, kde se rýsoval levný hotýlek Homera Clearwatera, pronikalo nocí mihotavé světlo. Před vchodem byly seřazeny hlídkové policejní vozy. Právě přijížděla sanitka.

"Tady něco nehraje," zašeptala Lilith.

"Vážně?" poznamenal sarkasticky Luther. Vzhledem k okolnostem to byl celkem normální způsob, jak se odreagovat.

Lilith ho neposlouchala. Když někdo proběhl kolem chrysleru, spustila okénko na straně řidiče a křikla na neznámého: "Nevíte, co se tam vpředu děje?"

Oslovený muž jen pokrčil rameny, ale na chvilku se zastavil. "Někoho tam bestiálně zabili. Prý je to sám majitel."

Lilith stiskla elektrický spouštěč oken, otočila se k Lutherovi a řekla, i když to zaslechl také: "Je to Clearwater. Asi

ho zabili kvůli mně!"

"Kdo?"

"No o kom asi mluvím? Titíž, kteří zabili i vaše..." Zarazila se.

Pochopil to také tak. "A proč kvůli tobě? Jak by věděli, že jsme se schovali právě sem? Clearwater určitě nic neprozradil. Ten ti zobal z ruky..."

"Možná musel zemřít právě proto. Možná zanechávám stopu, které si zatím nejsem vědoma... Nevím. Snad jsou i oni o mnoho chytřejší, než jsem se zpočátku domnívala..."

"A co teď?"

"Především co nejrychleji odtud!"

"Pusť mě k volantu! Přelez přese mne!" Neměla nic proti tomu. Absolutně ne. Za prvé proto, že řízení vozu nebyla zrovna její nejoblíbenější zábava a za druhé proto, že už delší dobu nedokázala myslet na nic jiného než na to, až konečně přes Duncana "přeleze". Schválně to udělala nešikovně, ztratila rovnováhu a dopadla mu rovnou do klína. Její paže se mu ovinula kolem krku - samozřejmě jen proto, aby zabránila dalšímu maléru.

Duncan zaklel. Přesto zareagoval celkem dobře. Na to, aby se Lilith přesvědčila, jak dobře, jí bohužel nezbylo dost času. Lilith pomalu pochybovala, že její morálku by bylo možné měřit lidskými měřítky. Jak jinak by po těch krvavých událostech v Leichhardtu a po pravděpodobné vraždě Clearwatera mohla neustále myslet jen na to jediné?

Přenesla se přes to. "Promiň," vydechla a protáhla se konečně na vedlejší sedadlo.

"Mohli jsme docela normálně vysednout a vyměnit si místa," řekl.

"To by bylo příliš nápadné!" namítla.

Lilith se odvažovala zapochybovat, že byl skutečně tak chladný, jak předstíral. Získala už cit pro účinek, jakým působila na muže.

Přesto na sobě nedala nic znát. "Fajn, tak jeď..."

Letmo se podívala na rumraj před hotelem a v té chvíli se to stalo. Zasténala. Levou ruku zaryla do Duncanovy nohy a pravou do čalounění sedadla.

"Au!" zvolal spíše překvapením než bolestí. "Co to má zase znamenat...?"

Zmlkl. Možná ho Lilith už vůbec neslyší.

Protože oněměla!

Protože oslepla!

Protože její tělo se najednou svíralo poryvy horka a chladu!

Najednou tady byl průvan. Ne průvan, který by jí otřásal, ale průvan, který sama způsobovala. Seděla na sedadle vozu celá křečovitě stažená a měla příšerný pocit, že je magnetem čehosi, co je ještě daleko, ale nezadržitelně se to přibližuje!

Cosi ošlivého a hrozivého...

Upíři, kteří už znovu objevili její stopu? Existovalo snad něco v ní, o čem nevěděla a co jejím nepřátelům neustále ukazovalo cestu k ní?

Byl to zázrak, že se vůbec zmohla na vlastní myšlenky. Totální zatmění jejích smyslů pokračovalo závratným tempem. Obklopena tmou a tichem i fyzickou hluchotou, přitahovala k sobě stále více neznámou hrozbu!

Izolace skončila až poté, co k ní našel černou mlhou cestu Duncanův hlas: "... konečně přestaň. Vzpamatuj se!"

Průvan zmizel stejně náhle, jak se objevil, ale i mozek nyní připadal Lilith stejně nicotný jako vyschlá houba.

Zamrkala, otevřela oči a rozhlédla se kolem sebe. Okamžitě se jí zmocnila panika. Byla sama! Neseděla ve voze, který si "půjčili" od Clearwatera, ale ležela v cizí posteli.

Kde je Duncan?

A kde je u všech čertů - ona sama,..?

Elisabeth MacKinseyová byla otrávená, ačkoliv Moe Marxx jejich neslavný úlovek spolu s Moskowitzem vychvaloval do sedmého nebe. Cítila se profesionálně i soukromě ve slepé uličce. Ta věc s mrtvým páterem neskýtala ani zdaleka tolik zajímavého jako to, co se odehrávalo v Paddington Street.

Bohužel se ovšem v téhle záležitosti nepohnula ani kousek kupředu. Všechny zdroje, které se pokoušela kontaktovat, aby obešla informační blokádu nařízenou policií, mlčely. Zdálo se, že nikdo kromě skupinky zasvěcenců kolem šéfa policie Codda a starosty Weinberga nebyl schopen poskytnout víc než pouhé dohady!

Ačkoliv se ta záležitost stávala každým dnem záhadnější (teď už byl za uzavřenou oblast prohlášen dokonce i vzdušný prostor nad čtvrtí), bylo neduhem všech zpravodajských příspěvků ve sdělovacích prostředcích, že se opíraly pouze o dohady. To, co neustále horliví reportéři říkali nebo psali, nebylo oficiálními místy ani potvrzeno, ani vyvráceno. Na druhé straně se Virgil Codd, jak Beth zjistila na vlastní kůži, nezalekl toho, aby příliš velké "šťouraly" pořádně neskřípl...

"Já to pořád říkám, že jsem si vybrala fantastické řemeslo," zamumlala Beth. Pohodlně se doma usadila na pohovce s blokem a tužkou a chvilku se probírala oním jmenným seznamem, který jí poslal anonym. Pomoc jí nabídl jeden z spřátel na přistěhovaleckém úřadě, ale vyžádal si trochu času. Zatím se neozval.

Bethin opětovný pokus získat úřední povolení ke vstupu do uzavřené oblasti Paddington Street byl opět s chladným úsměvem odmítnut bez jakéhokoliv vysvětlení.

Mezitím ji už napadlo, že by o všech těch událostech mohl něco vědět onen domorodec, kterého se už několikrát pokoušela kontaktovat. Jestli Esben Storm jen zpola odpovídal tomu, co o něm Beth věděla z doslechu, patřil k těm

lidem, kteří se zajímají vždycky o všechno, co se děje v jejich blízkosti. A copak se o domorodcích neříká, že mají zvláštní cit pro změny jakéhokoliv druhu?

Když se shrnuly všechny fámy, pak se v Paddington Street dělo rozhodně něco zajímavého. Jenže pro lidi se zaběhaným obrazem světa - jako třeba Beth - bylo podstatně těžší se s tím smířit než pro někoho, kdo vyrostl v mysticky zaměřeném světovém názoru.

Domorodci věřili na tvory, kteří v šerém dávnověku (domorodci tu dobu nazývali "dobou snů") putovali od místa k místu a vytvářeli všechny věci a lidi, kteří dnes existují, tím, že jim dávali jména. Podle nich existují tito tvorové ještě dnes v každém sebemenším kousku přírody. Pro domorodce byla skála něčím více než pouhým mrtvým kamenem. A v každé páchnoucí louži bylo podle jejich názoru více duchovna než ve všech kostelích a hlavách bílých mužů dohromady...!

Beth se usmála při představě, že domorodci tímhle možná nebyli daleko pravdě.

Dříve než podnikla další pokus zatelefonovat Esbenu Stormovi, se ozval zvonek u dveří.

Beth udiveně pohlédla na hodiny. Bylo těsně před jedenáctou.

Tak pozdě už žádnou návštěvu nečekala.

Plavně sklouzla z pohovky. Vytáhla ze zásuvky komody malou pistoli, kterou si pořídila, když některé reakce na její otevřený styl zpravodajství začaly být příliš "osobní", a přesvědčila se, že je nabitá. Ještě nikdy ji nepoužila. Naštěstí. Nebylo ovšem pochyb, že kdyby musela, udělala by to.

S pistolí v kapse široké kalhotové sukně a s palcem na spoušti zamířila ke dveřím. V kukátku bylo vidět pouze plavou kštici vlasů. Návštěvník k ní byl otočen zády.

"Ano?" Beth dodala svému hlasu pevný zvuk. "Kdo je tam?"

Muž se otočil.

"Macbeth?" ozvalo se přes dveře.

Beth pustila pistoli a otevřela. Zaplavil ji hřejivý pocit. Takhle to bylo vždycky. I když někdy mezi jejich setkáními uběhly celé roky. "Jak dlouho jsme se neviděli," přivítala ho. "Byls někde nablízku? Bože můj, to jsem ráda, že jsem se nepřestěhovala. Před pár týdny jsem měla velice lákavou nabídku..."

"Jsi sama?" přerušil ji.

Přikývla. "Pojď dál! Jako bys tušil, že potřebuju někoho, ke komu bych se mohla přitulit a s kým bych si mohla popovídat..."

Zavrtěl hlavou. "Obávám se, že to chápeš špatně. Samosebou si můžeme promluvit. Později. Momentálně mám... problém. Nenapadl mě nikdo jiný, kdo by mi mohl pomoci..."

"To je ovšem fantastická poklona!" Beth se ušklíbla. Otevřenost mezi nimi nikdy nebyla problémem. Proč to tak nemůže být stejně i se ženou? dumala. Proč on není žena?

"Takhle jsem to nemyslel."

"Já vím. Tak už pojď konečně dál!"

"To nejde. Já... nejsem sám."

Pochopila a spolkla zklamání. "Přítelkyně? Kde je?"

"Spíš... známá." Zdálo se, že ani nelže. "Je ještě dole v autě. Není ji dvakrát nejlíp. Upřímně řečeno nevím, co se jí stalo. Přišlo to docela náhle."

"Proč jste nejeli do nejbližší nemocnice?"

Sevřel rty a ona uznala, že nemá smysl chtít z něj dostat něco víc.

"Pojď, ty problémový případe!" Vzala z háčku klíče od domu a sešla s ním dolů. "Pravděpodobně spolu vycházíme tak dobře proto, že máme oba sklon ke komplikacím..."

Zaparkoval v nejtemnějším koute dvora, který patřil k domu. Když otevřel auto a pustil Beth kolem sebe dovnitř, tu poprvé ucítila, že má z něčeho panickou hrůzu. Tenhle strach byl něčím mnohem víc než jen obyčejnou obavou, kterou má člověk o "známého".

Rozsvítilo se vnitřní světlo.

Beth ohromila krása té ženy, která visela v bezvědomí v bezpečnostním páse.

"To jsem ji připoutal já," řekl Duncan Luther. " Pořád padala!"

"Je to epileptička?"

Zavrtěl hlavou. "Myslím, že ne."

Beth jí nahmatala tep. Srdce jí prudce bušilo.

"Musíme ji okamžitě dopravit k lékaři!"

"To nejde!" Zvedl obě ruce jako by se bránil a teprve teď si všimla, jak je strhaný. "Kdyby to šlo, nepřijel bych. Jenže to opravdu není možné...!"

"Proč ne?"

"To ti nemohu říci. Myslela by sis o mně, že jsem se docela zbláznil."

"To si myslím už teď." Když si uvědomila, že váhání nalít jí čistého vína je i pro samotného Duncana břemenem, nechala toho.

"Fajn - nevím sice, proč se do toho pouštím, ale odneseme ji ke mně nahoru! Jestli se ovšem její stav do několika minut nezlepší, můžeš vzít jed na to, že se o ni postará doktor - ať se ti to líbí nebo ne!"

Vypadalo to, že Luther pochopil jen její souhlas. "Díky!"

"Radši neděkuj. Až se zjistí, žes té holce zlomil srdce a proto tu takhle leží, pak teprve začnou problémy!"

"To jsem neudělal," ujistil ji Duncan. Luther. "Pojďme rychle. Nechci, aby nás tady někdo viděl..."

"To zní, jako byste byli na útěku!" Bethin úsměv zmizel a najednou pochopila. "Bože, vždyť vy vážně utíkáte...!"

Když se dveře otevřely a Duncan vešel dovnitř, Lilith se rázem uklidnila. Jeho blízkost na ni měla blahodárný vliv. "Zdá se, že je ti už líp," řekl a přitáhl židli, aby se posadil vedle postele. "Co se stalo?"

"Kde to jsme?" otázala se také.

"Zatím v bezpečí. Jedna dobrá přítelkyně ze studentských let nás vzala k sobě. Pomohla mi tě dostat do postele. Nic lepšího mě nenapadlo. Neřekl bych, že máš zájem dostat se k doktorovi..."

Měl pravdu, ale Lilith nepovažovala za nutné mu to potvrzovat. "Ví ta tvoje přítelkyně, co jsem... zač?"

Zavrtěl hlavou. Lilith si všimla, že Luther má kolem očí černé kruhy. "Jak dlouho jsem byla v bezvědomí?"

"Necelé dvě hodiny."

"Tak dlouho...?"

"Nač si ještě vzpomínáš?"

Zaváhala, ale pak mu řekla o tom podivném průvanu (vhodnější slovo ji nenapadlo), jehož zdrojem se sama cítila být. A řekla mu i o tom nebezpečí, které sama přitahovala.

"A co teď?" zeptal se.

"Teď bude všechno jako dřív. Cítím se výborně. Cos té... jakže se jmenuje, řekl?"

"Jmenuje se Beth, alespoň má nejradši, když se jí takhle říká. Přezdívka: Macbeth. A oficiálně se jmenuje Elisabeth MacKinseyová. Něco z toho si vyber... Ale ať už je to jakkoliv, vymyslel jsem si pro ni takovou historku. Že prcháš před násilnickým manželem, který tě nechce pustit. A že mě při hledání přechodného útulku pro tebe nenapadl žádný vhodnější samaritán než právě Beth."

"Tos dost přehnal."

"Pravda by s ní pořádně zamávala."

"Zřejmě."

"Určitě."

Chvíli mlčeli.

"Proč to všechno děláš?" zeptala se Lilith nakonec.

Tím, jak byl unaven, vypadal ještě sympatičtěji. "Protože jsem se do tebe asi zbláznil..." Slabě se usmál. "Nebo prostě proto, že už - zatraceně - nevím kudy kam. Spojuje nás toho hodně, co ty na to?"

"Copak lidé jako ty smějí klít?"

"Lidé jako já..." Oběma dlaněmi si přejel tvář. "Obávám se, že jsem se dostal do krize svědomí a indentity. Momentálně nevím ani kdo jsem, ani co chci. Samozřejmě na tom nemáš nejmenší vinu..."

"Díky," řekla. "To mě uklidňuje."

"To jsem taky chtěl." Vstal. "Teď by ses totiž měla prospat a pořádné si odpočinout. Nechtěl bych tě už vléct po schodech nahoru a dolů."

"Měl jsi pomocnici," usmála se.

"Ta pomocnice čeká vedle v obýváku," přikývl Duncan. "A obávám se také, že čeká na to, aby mi položila celou řadu nepříjemných otázek."

"Ty to zvládneš."

" Samozřejmě." Po tváři mu přelétl náznak úsměvu. Bylo by patrně příliš chtít od něj víc. Ztratil rodiče. A i když to na sobě v této chvíli nedával znát, bude tím trpět ještě hodně dlouho. "Hezky si pospi. Nashle zítra ráno."

"A ty? Kde budeš spát ty? Potřebuješ spánek možná ještě více než já!"

"Na pohovce. Pohovka se vždycky najde."

"A tahle postel?"

"Ta patří Beth."

"Takže ona bude spát u tebe?"

"Je to velká pohovka."

Lilith si povzdychla. "Ta má ale štěstí!"

Povzdychl si také. "Možná dá přednost tomu lehnout si k tobě." Odešel ke dveřím zhasnul světlo a s posledním pozdravem vyklouzl z pokoje.

"To ještě může být zajímavé," zamumlala Lilith, kterou náhle zase pohltila samota. Neodcházej, vysílala za Duncanem své myšlenky. Znám tvou bolest, ale nechoď pryč. Nenechávej mě samotnou. Přitul se ke mně. Zahřej mě. Dodej mi odvahy. Uklidni mou vášeň i strach...

Několik minut se ještě rozhlížela po vkusně zařízené ložnici. Tma jí naprosto nevadila. Když se pokoušela představit si, jak vypadá žena, která tady normálně spí, zapudila na chvíli tíživé poznání, že to, co ji tak náhle postihlo, se může kdykoliv zopakovat, dokud nepozná příčinu.

Duncanovo a Bethino tlumené povídání z vedlejšího pokoje ji nakonec příjemně uspalo. Byl to velmi pádný důkaz toho, kolik důvěry má v onoho mladého jáhna, který se "zmítal v krizi".

Přesto ovšem nezůstala Lilith ani teď ušetřena příšerných vidin...

"Je neuvěřitelná!"

Duncan Luther upil ze sklenice. Ale ani brandy nedokázalo zapudit z úst, ze srdce a z duše pocit, který měl od

chvíle, kdy spatřil své zmasakrované rodiče. Bethinu poznámku ani nemusel komentovat. Stejně by ji mohl jedině potvrdit.

"Ještě nikdy jsem nepotkala krásnější ženu." Beth si také nalila z "lahvinky pro zvláštní příležitosti", jak tomu říkala. Všechna její ospalost byla rázem ta tam. "Kdo, k čertu, ta žena je...?"

Duncan znal Bethinu sexuální orientaci. Nikdy mu nevadila a nikdy nebyla mezi nimi dvěma překážkou. Spíše naopak. "Vždyť jsem ti to říkal. Znám ji jen z církevní práce. Její manžel..." Zmlkl.

Ale bylo již pozdě. "Jaká církev?" zeptala se Beth. "Proboha, to jsme se vážně tak odcizili jeden druhému? Kdybych tušila, že jsi ještě pořád v Sydney... Vždyť ani nevím, jestli jsi dostudoval. Když se tehdy naše cesty rozešly..."

"Jsem novic v malém anglikánském kostele u Trumperova parku," řekl Duncan opatrně. "Asi jsi o něm nikdy neslyšela. Mám krátce před vysvěcením na katolického kněze... Hodně se toho u mě změnilo. Velice moc. Studium žurnalistiky jsem přerušil..."

Sklenice se jí zastavila těsně u rtů. Upřeně na něj hleděla. Zuby pak začala přejíždět po okraji sklenky. Zřejmě se pokoušela zjistit, jestli si z ní Duncan neutahuje. Současně se ovšem zdálo, jako by jí jméno Trumperův park přímo zelektrizovalo.

"Znáš pátera, který se jmenuje Lorrimer?" zeptala se překvapivě.

Obrátil do sebe obsah skleničky a přál si, aby ho bylo ještě víc... Nic víc říkat nemusel.

"Takže potom jsi ty ten muž, kterého hledá policie...!" Krátce zavřela oči a zavrtěla hlavou. Když se na něj opět podívala, měl Duncan ve tváři výraz strachu.

"Nemám s tím nic společného! Taky jsem se o tom dočetl teprve v novinách a od té doby..."

"Od té doby? Řekni mi pravdu: má s tím něco společného ona?"

Ztuhl v obličeji. "Nikdy jsme před sebou nic netajili, že?"

"Dříve nikdy," přikývla.

"Tak mi, prosím tě, důvěřuj i teď."

Vyhoupla se z křesla a odložila sklenku na stůl tak prudce, že se téměř rozbila. Neklidně začala přecházet po místnosti. "Před čím vy dva utíkáte? Z čeho máš takový strach, když s tím, co se stalo v tom kostele, nemáš nic společného? Viděla jsem toho Lorrimera v márnici ústavu soudního lékařství! Mám ti říct, jak vypadal?"

Jeho nervozita byla nesnesitelná. "Cos tam hledala?" zeptal se drsně.

Usmála se bez špetky humoru. "Já jsem novinařinu dostudovala!"

Zdálo se, že pochopil, ale trval dále na svém. "Nemám s tím nic společného! Vykonstruovali jste si něco, co..."

"Vykonstruovali?" Zastavila se těsně před ním, uchopila ho za ramena a zatřásla jím. "Můj milý, otázku, co se tomu páterovi stalo těsně před smrtí, si kladu nejen já. Byl slepý, když zemřel. Měl holou lebku, jako by mu ji někdo opálil kahanem do posledního chloupku. A když se vezmou v úvahu otisky a oděrky na pokožce, mohla to být nějaká žhavá gumová maska, kterou mu někdo přetáhl přes hlavu! Policie - a ne tisk - se domnívá, že ve sklepení kostela probíhaly satanské orgie nebo ještě něco horšího!

Možná se Lorrimer stal pouze obětí duchů, které vyvolal. To všechno mě zajímá z profesionálních důvodů. Jako člověk od tebe chci vědět jedno: Máš ty něco do činění s těmihle zmatky?"

"Lorrimer nebyl satanův služebník!"

"A ty?"

"Já už vůbec ne."

"A ta..." podívala se směrem k ložnici, "jakže jsi to říkal? Lilith...?"

Zasténal. "Byl jsem s ní, když se to všechno stalo. Pronásleduje ji její muž. Pokoušel jsem se ji chránit. Je to brutální chlap. Nesmí se dozvědět, kde se teď Lilith ukrývá. Možná to byla chyba, zajít k tobě a zatáhnout tě do toho - ale, Bože můj - když jsem si přečetl, co se stalo s Lorrimerem, nic jiného mě nenapadlo!" Povzdychl si. "Teď už mám prostě strach ohlásit se na policii. Nevěřili by mi, když už i ty máš pochybnosti..."

"To ovšem není ten Dun, kterého znám. Copak se z tebe stal takový ustrašenec?"

Výčitka se ho očividně dotkla.

"Jestli nás chceš vyhodit, řekni to na rovinu."

"Dřív se s tebou dalo diskutovat."

"Takže tohle podle tebe není diskuse?"

"Samozřejmě."

Duncan si ji zoufale prohlížel. "Možná bude opravdu líp, když zase půjdeme. Nechtěl jsem tě zatáhnout do něčeho, co..."

"Co bude teď?" přerušila ho stroze. "Soucitné litánie? Nech toho, prosím tě! Jestli mi nechceš nalít čistého vína, nech to být. Určitě máš pro to své důvody. Dun, kterého jsem znala, měl každopádně sakramentsky dobré důvody, když plaval proti proudu."

"To jsem se tak změnil?"

"Já tě prostě nepoznávám."

Trhl sebou a pak přikývl. "Hodně se toho stalo..."

"... a ty o tom nemůžeš nebo nechceš mluvit."

Přikývl. "Tak nějak," řekl.

"Máš naději, že se na tom něco v nejbližší době změní?"

Opět přikývl.

"Fajn, "řekla. "Takže bychom měli udělat to, co tvé pří... eh, pardon, samozřejmě, tvé známé taky prospěje." Zatvářila se neutrálně. "Támhle v nejspodnější přihrádce najdeš nafukovací matraci - můžeš si ji nafouknout. Přinesu ti

přikrývku. A až se pořádně nasnídáme, zase si promluvíme. Možná má Lilith představu, jak to bude dál s ní nebo s vámi. Možná, že si spolu popovídáme jako ženská s ženskou. My jsme totiž v lecčems mnohem méně komplikované než vy chlapi..."

Duncan byl příliš vyčerpán, než aby se zmohl byť jen na jediné slůvko odporu. Dostal nafukovací matraci a nafoukl ji téměř k prasknutí.

Poté, co Beth zhasla v obývacím pokoji světlo, rychle upadl do neklidného spánku.

Lilithin příšerný výkřik vzbudil současně jeho i Beth. Když vtrhli do ložnice, seděla Lilith na posteli celá zalitá potem.

Na Duncanovu otázku, co se jí stalo, se zmohla jen na sípění: "Já nevím! Zdálo se mi, že někdo přišel. Někdo, kdo mne z celé duše nenávidí...!"

"Tvůj manžel?" zeptala se Beth soucitně.

Lilith na ni zmateně zamžourala. "Já... nevím, kdo. Vím jenom, že už tady nechci ležet sama..."

Beth a Duncan si vyměnili pohledy.

Beth zvedla tři prsty, jako by přísahala a uklidnila jej. "Čisté platonicky, neboj. Pohovka je tvoje."

Duncan váhavě vyšel z pokoje. "Nechám rozsvíceno."

Beth si lehla vedle Lilith a vzala ji do náruče. "Nemusíš už mít strach," řekla mírně. Celé tělo ji svědilo. Zatímco Lilithin dech se pomalu uklidňoval, Beth už té noci nezamhouřila oka ani na vteřinu...

Místo, kam sotva kdy někdo zabloudil, bylo typické zhanobenými hroby, povalenými náhrobky a ohořelými svíčkami, jako by se nad vším vznášel závoj zapomnění. Do areálu odděleného od města zrezivělým ostnatým drátem se po celá léta odvažovali jen opilci, pobudové a děti.

Stará kaple na severním okraji hřbitova - tam, kde vedla železniční trať - se už zčásti zřítila a zdi byly pomalovány pohanskými symboly. Přesto tu a tam lákala tuláky, kteří stejně nebyli příliš vybíraví. Fámy o strašidlech, o půlnočním vytí a pleskání křídel nedokázaly zastrašit lidi bez přístřeší a ti si hledali útulek i na takovémto nevlídném místě.

Pro ty, kteří rovněž nebyli vybíraví a neopovrhli teplou krví v jakékoliv podobě, byly tyto občasné "návštěvy" vždy vítaným rozptýlením.

Ani Josh Coroner nevěděl, že takzvaná civilizace - zprofanovaný pojem, který teď používal kdekdo - končí těsně za zdmi kaple. Jeho neuspořádaný život ho vedl křížem krážem australským kontinentem. Z velkých měst znal Perth, Adelaide a Melbourne. Do Sydney se zatoulal poprvé. Příležitostnou prací, příležitostnými krádežemi nebo malými dramatickými nehodami, které sám inscenoval, aby vydyndal z postrašených řidičů menší bolestné, se držel jakž takž nad vodou. Joshi Coronerovi bylo teprve něco přes třicet, ale s hustým neupraveným plnovousem vypadal starší. Jak si uchoval veselý výraz očí, to zůstane navždy jeho tajemstvím - sám to nevěděl. Jenže tyhle přidrzlé veselé oči mu už několikrát dopomohly k horké koupeli po chladné noci a občas i k lačnému tělu vdov.

Ten, kdo s ním přicházel do styku častěji a dokázal nahlédnout i za Coronerův otrhaný zevnějšek, mohl zjistit, že je to docela milý chlapík. Žádná žena - ať už krásná nebo vášnivá - z něj ovšem nedokázala vyhnat jeho neklid. Po jedné dvou nocích v útulném hnízdečku ho to vždy hnalo zase dál. Dnes už ovšem pomalu začínal litovat, že se tak brzy zrána odplížil z Broken Hillu od buclaté Agnes.

Byla už tma, když těsně před Sydney seskočil z pomalu jedoucího nákladního vlaku a s naraženým kotníkem se pak vlekl dobré dvě míle dál. Vytrvalý déšť ho promáčel na kůži a chladný vítr vanoucí od moře přihnal hradbu mraků právě ve chvíli, když se Coroner náhodou podíval směrem ke kapli.

Ta stavba - ať vypadala sebevíc ponuře - neodolatelně přitahovala jeho pohled.

"Do pekla!"

Poprvé v životě viděl hřbitov obehnaný ostnatým drátem. Byla to ovšem také první noc, která ho mohla svést k tomu, aby se definitivně usadil.

Mračna nad ním se zatahovala. Nastala tma jak v hrobě. Zároveň se ještě víc rozpršelo. Veliké kapky mu slepily prameny jeho vlasů, sahajících až po ramena. Splihle mu visely i přes tvář. Přestal nadávat, aby se nenalokal vody.

Ostnatý drát při občasných krádežích překonával už několikrát. Existovaly desítky fíglů, jak si nezpůsobit škrábance. Jenže dneska šlo všechno špatně. Byl už skoro na druhé straně, když odstrčený drát - který pustil příliš brzy - švihl nazpět a způsobil mu krvavé zranění na pravém uchu. Coroner odkulhal o kus dál, zakopl a uhodil se navíc ještě do kolena.

Vymknutý kotník, krvácející koleno a natržený ušní lalůček, shrnul vše v temné náladě. Jen s nechutí se zase zvedl a pokračoval v cestě - i navzdory plískanici, která ne a ne přestat.

Měsíc už nebylo vidět, zato se před Coronerem zvedla jakási silueta, která nepotřebovala měsíční svit. Stavba vypadala z bezprostřední blízkosti jako malá pevnost. I architektonický styl byl velice podivný, i když noc tu největší hrůzu milosrdně přikryla. To, co bylo vidět, ovšem stačilo, aby Coroner přestal mít pocit, že je na křesťanské půdě.

Blbost, pomyslel si, když se plížil kolem budovy jako toulavý kocour. Hledal chvatně nějaký vchod, protože nechtěl skončit na břehu moře.

Najednou, ještě než našel dveře, se mu zdálo, že slyší hlasy.

Pomyslel si: nejsem asi jediný, kdo přišel na tenhle skvělý nápad. Jenže proč jsem nenašel utržené ušní boltce...?

Jenže humor ho nadobro přešel, když se k hlasům a k šumění deště přidala tlumená hudba a monotónní zpěv.

Coroner neznal strach. Vlastně by ani nemohl vést tenhle život, kdyby tomu tak nebylo. Zato velice dobře věděl, co je to opatrnost. Sám nevěděl, proč se tím teď neřídil. Možná se mu už nechtělo stát dál v dešti. Nebo ho lákala

představa, že by se tady mohla sejít k smrti unuděná mládež a oddávat se zde zakázaným věcem.

Coroner se dočetl v odložených novinách a časopisech o okultních dostaveníčkách... o seancích a dokonce i o satanských mších, při kterých hrál sex nikoliv nepodstatnou roli. A sex - i jeho temné stránky - ho vždycky zajímal. Pro Coronera bylo tření dvou těl o sebe tím pravým kořením jeho života, jinak tak chudého na vzrušující zážitky.

Ach, Agnes, pomyslel si toužebně.

Nezabránilo mu to ovšem, aby se chystal ke špehování.

Jeho ruce, které sklouzly po vnější zdi, hmátly najednou do prázdna, když se nečekaně objevil v průčelí výklenek.

Coroner okamžitě vklouzl do širokého oblouku vrat, kam se bičující déšť nedostal. Několik vteřin stál a uklidňoval dech a naslouchal zvukům, které se na chvilku ztratily.

Tu ho najednou zarazil jasný ženský smích.

V té chvíli se pravděpodobně sešlo všechno, co jeho podvědomí potřebovalo ke vzrušení: navzdory chladu, dešti a únavě dostal Josh Coroner nejmohutnější erekci ve svém dosavadním životě. Bolestivě to tlačilo v kalhotách, když se s vrtěním hlavy vydal k těžkým dveřím. Byly pouze přivřené, ale ani prudký vítr jimi nijak znatelně nehýbal. Kupodivu se ale pak jakoby přímo před Coronerem samy od sebe rozevřely.

Pronikavý smích zesílil a smísil se s jinými hlasy - mužskými i ženskými. Jenže tohle nemohli být výrostci, jak se Coroner domníval zpočátku. Ty hlasy byly podstatně zralejší a i když až doposud nerozuměl jedinému slovu, vycházelo z nich cosi vzrušujícího - až z toho naskakovala husí kůže.

Téměř mechanicky kladl jednu nohu před druhou a sunul se noční tmou, která snad hnízdila i ve zdech. Coroner se dal vést zvuky i hudbou. Měl pocit, že se kamsi noří. Déšť, který běsnil venku, už téměř nebylo slyšet. Jeho tělo zahalila jakási hluchota a jako bez vůle směřoval tam, kam ho to neodolatelně táhlo.

Kde zůstala jeho zpropadená opatrnost?

Jen na zlomek vteřiny se podivil sám nad sebou.

Pak spatřil světlo, které bylo docela jiné než jakékoliv jiné světlo, které kdy spatřil. Možná to byla jen trochu řidčí tma, než ta, ze které se právě promoklý na kost belhal. Jenže to stačilo, aby se jeho zrak dokázal orientovat a začal postupně vnímat obrysy v okolí.

Kaple vypadala uvnitř stejně zpustle jako zvenčí. Dvacet kroků před ním, přibližně na téže úrovni jako oltář, zel v podlaze otvor, z něhož pronikalo do tmy cosi nejasného, pronikalo jí a vzápětí se rozplývalo.

Z této "díry" vycházely hlasy, hudba i zpěv...

Nejpozději teď se měl dát Josh Coroner na útěk a zmizet z tohohle místa. Tím, že to neudělal a přenechal iniciativu své zvědavosti, si podepsal rozsudek smrti. Kráčel dál.

Brodil se deseticentimetrovou vrstvou prachu a špíny, pak vystoupil po třech schodech k vyvýšenému oltáři a zastavil se u otvoru v podlaze.

Coroner zapomněl, že je mu zima a že má hlad. Pochopil, že ty kamenné schody ho zavedou rovnou k onomu ženskému smíchu, bude-li mít dost odvahy.

Měl ji.

Sestoupil po schodech tonoucích v mihotavém světle a dostal se do míst, která jako by pocházela z pohádek Tisíce a jedné noci. Coroner cítil absurdnost svého okolí, ale nijak se proti ní nevzepřel. Nezadržitelně kráčel chodbou, která se nijak nehodila do podzemní kobky, ale jako by sem byla přenesena z nádherného zámku.

Na stěnách hořely svíce. Zdi, v nichž bylo zapuštěno přes tucet dveří, se stříbřitě leskly. Materiál, z něhož byly dveře vyrobeny, se leskl jako černé uhlí a jeho povrch byl poset intarziemi, které jen umocňovaly dojem, že bohu se zde neslouží, ale škodí.

Coroner se začal potit. Z podpaží a po čele mu stékaly čůrky potu. Tvář měl křečovitě staženou, protože najednou pochopil, do jakého dobrodružství se to pustil. Ani jasný zvonivý smích cizího ženského hrdla ho nedokázal odvrátit od poznání, že se řítí rovnou do záhuby.

Chtěl se otočit. Teď se chtěl rozběhnout zpátky, do noci, zpět do deště. Jenže jedny z těch dveří ho přímo magicky přitahovaly. Byly otevřené. Světlo za nimi mělo jinou kvalitu než světlo na chodbě. Odtamtud vycházelo všechno to, co Coronera lákalo.

Reagovalo na to něco, co bylo zakořeněno v jeho mysli už od samotného narození. Něco, co ho po celý život vedlo cizími městy, nekonečným putováním a co bylo řízeno čímsi naprosto nepředstavitelným!

Dorazil ke dveřím a ještě než překročil práh, zaslechl první jasné věty, které kdosi pronesl uvnitř mezi hrůznými trofejemi a smyslnými vůněmi.

"Přestaň už konečně," sykl mužský hlas. "Máme jiné úkoly než se věnovat tvým egoistickým chtíčům. Za chvíli přijde on! Ohlásil se. To je teď důležité. Až se dozví, co se stalo od jeho poslední návštěvy..."

Přerušila ho žena se zvonovým smíchem. Byla to ona, jíž byla určena předchozí slova. "Ubohé!" řekla opovržlivě. "Je to ubohé, jak se všichni třesete před někým, kdo je vlastně jedním z nás!"

Reakce postav, sedících na bizarních židlích dokazovala, že poslední věta byla zřejmě chybným úsudkem.

Coroner pocítil neurčitou potřebu zapojit se do debaty. I on se chtěl dozvědět, o kom se tu mluví.

Po pokožce tváře mu přejelo cosi lepkavého. Tu si všiml dvou dětí. Stály vně kruhu, který vytvářely židle připomínající kostry. Děti se tlačily v pozadí několik metrů vysokého podzemního sklepení. Byla to dívenka a chlapec - oba asi sedmiletí. Tmavovlasý hoch měl na sobě šedočerně proužkované pyžamo, dívka v noční košili držela na prsou rozšklebenou želvu.

Děti stály na kulaté matně černé ocelové desce, která vypadala jako obrácený štít. Děti měly sice otevřené oči, ale nevypadalo to, že by vnímaly, co se děje kolem nich. Coroner dokonce několik vteřin váhal, jestli to nejsou figuríny, jaké jsou občas v životní velikosti vidět ve výkladních skříních.

Jenže pak se události začaly valit jedna za druhou. A než Coroner zemřel, dostal odpověď i na tuto otázku.

Jenže mu už k ničemu nebyla.

Ovanul ho ledový dech.

Když se otočil, prosvištěl kolem něj obrovitý netopýr. Blanitá křídla se mu otřela o tvář a zanechala vedle neporaněného ucha další krvavý šrám. Chlupatý tvor s pronikavým pískotem prolétl kolem něj a přistál rovnou uprostřed kruhu mezi tuctem vzrušených postav.

Coroner nevěřil svým očím, když se obrovitý netopýr změnil v ještě obrovitější postavu se silným charismatem.

To, co vyzařovalo z toho muže (Coroner odhadoval, že může mít kolem padesátky, ačkoliv bylo bezpočet drobných známek toho, že to není jeho skutečný věk) bylo cítit přímo fyzicky. Dobře vypadající tmavovlasý muž měl v sobě cosi prohnaného. V jeho široké a přece jemně řezané tváři bylo vidět, že má obrovské zkušenosti. Nápadná byla jizva ve tvaru kříže, která neznámému probíhala po levé líci a která, podle toho, jak na ni dopadalo světlo, občas pulsovala jako syrové maso.

Tato bytost proměnila svou zvířecí podobu v lidskou rychleji, než by trvalo převlečení šatů.

Kam jsem se to dostal? zeptal se v duchu Coroner. A uvažoval také, proč už nedokáže myslet pořádně na útěk.

"Landru!"

Toto zvolání vyšlo současně z tuctu úst. I z hrdla oné krásky, která se předtím ujala slova.

Coroner se na ni podíval a při pohledu na její klín téměř zmíral touhou. Zíral i na její plná ňadra, která se dmula pod tmavou látkou a jen čekal na to, až je pohladí a polaská.

Chvíli necítil nic jiného než dravou touhu zmocnit se té ženy. Teprve hlas neznámého příchozího ho vrátil zpátky do reality.

Landru - zřejmě to bylo jeho jméno - měl na sobě strohý dvoudílný oděv, který volně zahaloval mohutné tělo. Podobal se asijskému oděvu, měl stejné barvy a kolem beder byl přepásán šátkem ze stejné látky. U tohoto opasku byl připevněn váček z hnědé kůže. Jinou ozdobu ten muž neměl. Coroner neviděl žádné kroužky, prsteny, řetízky, talismany ani nic podobného.

Landru pronášel k ostatním slova v jakési neznámé řeči a ta se jako jiskry zase odrážela zpět. Teprve pak přešli do řeči, které rozuměl i Coroner.

"Sláva budiž Landruovi!" zvolal chór a oči všech se upřely ke dvěma dětem s prázdným pohledem.

Landru naznačil letmo úklon. Znějícím hlasem pak odpověděl: "Sláva budiž i vám!" Měl oči jako bezedné studny. Také jeho pohled utkvěl na dětech, ale ne žádostivě, spíše blahovolně. Pak řekl: "Musím vás zklamat, pokud jste doufali v tohle. Stopa je horká, ale ještě jsem nenašel to, na čem závisí pokračování našeho rodu. Právě jsem se ubíral cestou, na níž jsem sledoval velmi slibnou stopu - snad už pomiliónté během posledních dvou set let - když tu jsem zaslechl vaše naléhavé volání..."

Nad Landruovými otevřenými dlaněmi se jakoby z ničeho vytvořil klamně skutečný obraz kalichu ve tvaru lilie. Dokonce i z dálky viděl Coroner každičký detail. Temně rudý povrch nádoby nebyl hladký, ale drsný, jako by byl složen z množství drobounkých částeček.

Každý tento kalich znal.

Najednou kdosi se shromáždění vyskočil a zdánlivé bez souvislosti zvolal: "Zabila Horu! A Horruse! Nikdo neví, jak! Hafize a Hammura zabil jejich průvodce, kterého jsme vybrali, aby ji zničil. Giljakenovou dýkou!"

Místnost se na chvíli zaplnila šumem, který přehlušil všechno ostatní. Zdálo se, že i s kalichem i se jménem Giljaken každý něco spojuje.

Jen Coronerovi nic nedávalo smysl.

"Šprýmaři Habakuku," řekl ironicky Landru a i Coroner pochopil, že v té ironii se skrývá smrtelné nebezpečí. "Mluvíš," pokračoval Landru, "jako bych vás dostatečně nevaroval, že ten parchant jednou opustí dům, v němž se narodil!"

Habakuk se opět odvážil něčeho neslýchaného, když přerušil Landrua: "Sto let jsi předpověděl - jenže ta doba ještě neuplynula. Rozestavili jsme stráže, které hlídaly dům od samotného počátku tvé věštby. Přineslo nám to nakonec jen větší ztráty. Ani jsi nám nedokázal říci, co se vyloupne ze stěn té stavby plné pastí... Nebo jsi nechtěl? Možná by nám to pomohlo zvítězit nad tím, než nás to postupně všechny zničí...!"

"Cítím, že z tebe promlouvá strach, Habakuku." Štíhlý muž se pomalu otočil kolem vlastní osy a prohlédl si přitom každého ze shromážděných. (Coroner měl dojem, že jen on sám nebyl hoden pohledu toho tvora.) "A cítím ctižádost, která tě spaluje. Chceš zaujmout Horovo místo..." Mocný muž se zasmál, až se strop mohutného prostoru zachvěl. Kalich v jeho dlaních se rozplynul v nehlučném blesku. Zato Landru namířil ukazováčkem na Habakuka. "Kdybys věděl, jak troufalá je taková myšlenka, přede všemi by ses na místě sám zpopelnil! To by byl jediný alespoň trochu přijatelný důkaz lítosti..."

Zpočátku jemný hlas se proměnil v orkán - a stejně rychle zase přešel do mírného tónu.

Výrostek se jako všichni ostatní přikrčil pod náporem toho hlasu. Z tváří ostatních bylo mezitím možno vyčíst přesvědčení, že Habakuk tuto vzpouru stejně nepřežije.

Coroner, který pořád ještě stál u dveří a stal se svědkem onoho neskutečného setkání, cítil, jak ho zachvacuje stále větší chlad. Měl dojem, jako by mu kosti křehly zimou a že by stačilo jen malé šťouchnutí a celá jeho kostra se sesype jako dětská skládanka.

Od té chvíle měl skutečně strach.

Příšerný strach.

Mimo jiné pořád ještě nevěděl, odkud se line ta hudba a ony jednotvárné zvuky, které měly rovněž podíl na jeho nezměrné hrůze.

"Čí nápad byl zadržet tyhle děti?"

Pohledy se upřely na Habakuka, který tušil, že se na něj valí neštěstí.

Překvapivě mírně pokračoval Landru. "Milé gesto, které vítám, i když rituál nelze provést, dokud je pohřešováno, co se ztratilo... Pošlete je zase domů!"

Podruhé projelo davem zašumění. Tentokrát to byl výraz nejhlubšího zklamání, které jedna z upírek vyjádřila slovy: " I když ještě nemohla být nesvátost obstarána, můžeme ti přece, Landru, zasvětit panenskou krev těchto dětí probuzených ze spánku a -"

Landru hvízdl.

Josh Coroner stejně jako kterýkoliv z ostatních přítomných by nedovedl říci, odkud přesně se onen hvizd ozval - zda skutečně z Landruových nehybných úst. Ale ultravysoký zvuk způsobil, že upírka, která Coronera předtím vlákala do nitra kaple - tím si už teď byl jist - nejprve ztuhla a pak začala s úpěním žadonit o existenci. Vlasy sahající až po prsa a ještě před chvíli splývající v krásných kadeřích, se jí teď naježily, jako by byly nabity elektřinou. Pak vzplály jako troud. To, co zbylo, byla pouze ohořelá lebka a ohněm zohyzděná tvář, která ještě před chvíli oslňovala nevýslovným půvabem.

Grimasa, v níž zůstaly stejné pouze oči. Krátký magický oheň zachvátil pouze hlavu a nepostihl nic jiného.

Stačilo to ovšem.

Stačilo to, aby Coronerovi a zřejmě i upírům ztuhla v žilách krev. Zasténal.

Hlavy všech se otočily, ačkoliv tulákův sten by měl vlastně zaniknout v ostatních tónech zpěvu a hudby, nesoucích se odkudsi z neznáma.

Zdálo se, že Landru je jediný, kdo na to nedbal. Zamířil k upírce, vzal její bradu do dlaní a drsně ji stiskl. "Tvoje jméno, ty troufalý tvore!"

"Hekade..."

Prohlédl si ji od lysé lebky až k patě. "Aha, Hekade." Volnou dlaní ji pohladil po křivkách, které se rýsovaly pod tmavým trikotem. "Hodí se k tobě jméno čarodějnice. Mám rád troufalá stvoření, Hekade. Samozřejmě v jistých mezích. Jako bys to nevěděla."

Zdálo se, že mu nevadí, že zvuky kolem umlkly. Stáli s Hekade v groteskním objetí obklopeni ostatními a Landru nijak neskrýval svou rozkoš. "Vzrušuješ mě, Hekade. Nemám rád vlasy na ženách, které se mnou sdílejí lože. Tolik vlasů za ta staletí..."

Povzdychl.

Pak ji najednou pustil. Zohyzděná upírka se svezla k zemi a zůstala klečet se svěšenou hlavou. Nedostala ze sebe už ani slovo.

Landru se chechtal a ještě před tím, než ten chechtot ustal, věděl Coroner, že teď je na řadě on.

Nemohl utéci.

Nemohl.

Možná byl jediný, kdo slyšel pronesená slova, když se Landru sehnul k Hekade a barbarským tónem jí šeptal do ucha: "Běž, roztrhej ho konečně! Tos přece chtěla od samého začátku. Posilni se. Potřebuji vytrvalou milenku - potom..."

Pokořená upírka se vrávoravě zvedla.

Coroner viděl, jak se k němu blíží.

Nemohl utéci.

Nemohl.

Z tváří jí visela kůže. Rty měla docela černé. Dokonce i zuby, které teď vycenila, vypadaly jako drsné uhlíky. Jen oči plály jasným, i když mihotavým světlem, což dokazovalo, že tato bytost nejedná z vlastní vůle, ale řídí se pokyny někoho jiného.

To bylo ovšem malou útěchou v této situaci.

Ještě než se mu Hekade zakousla zuby do krku, přepadla Coronera příšerná předtucha blížících se bolestí. Skutečnost ovšem předčila všechny obavy a předtuchy. Hekade přenesla všechno své utrpení na vandráka, který až doposud nevěřil, že by někdy mohl cítit rozkoš ze své vlastní záhuby. Ale přesně to se stalo. Dokonce i ve smrti mu zůstala erekce...

"To jsou tvoje věci?" zeptala se Beth obrácená k Duncanovi, když Lilith kolem deváté ráno vyšla z ložnice.

Duncan pokrčil rameny, což se rovnalo přiznání. "Museli jsme pospíchat..."

Beth zavrtěla hlavou a vstala od spoře prostřeného stolu se snídaní (na podnájemníky nebyla zařízená) a zamířila k Lilith. "Seznamovat se už nemusíme. Ale ještě před prvním soustem ode mne dostaneš něco, v čem bys mohla chodit..."

"Stejně nemám hlad!"

"To je mi novinka," ujelo Duncanovi, Dál už to ovšem nerozebíral, ale jen se zeptal: "Pospala sis ještě zbytek noci?" •

Lilitli přikývla, usmála se na Beth a řekla: "Díky..."

"Není zač!"

Společně ještě jednou zmizely v ložnici. Když se vrátily, Duncan se téměř zakuckal kávou.

Lilith vypadala ohromně. Vznešená bledost ji dělala ještě křehčí, než byla. Beth jí dala pouze jednoduché letní šaty

a pár pohodlných látkových střevíců s nízkými podpatky. Ale Lilith by zřejmě i v hrubém pytli vypadala jako manekýna...

"Pořád ještě nemáš chuť?" zeptala se Beth, když se posadily k Duncanovi. "Nebo tady není nic, na co bys měla chuť?"

"Ale ano," vydechla Lilith a její pohled se na chvíli vpil do Duncanových očí. Stačilo to, aby ještě více znejistěl. "V tom to není."

"Tak v čem?" Beth zvedla obočí.

"Tak ji nech, když nechce!" vmísil se do řeči Duncan. "Až dostane opravdu hlad, ozve se!"

Beth se rozzlobeně ohlédla.

Lilith jen našpulila rty a řekla: "Díky za nabídku! Budu si ji pamatovat a ozvu se..."

Od té chvíle byl Duncan ještě zamlklejší. Téměř zcela nechal další průběh hovoru na Beth.

"Nevím, zlato, v čem je problém mezi vámi dvěma," řekla. "Ale vím, že ti určitě nebudu moci dělat chůvu celý den. To, co je tady na stole, vypadá možná dost nuzně, ale i na to je třeba si vydělat. Navrhuju, abyste si rozmysleli, jak to bude dál." Kývla na Duncana. "Zvlášť ty by sis měl ještě jednou nechat projít hlavou mou radu, jestli by nebylo lepší promluvit si s policií."

Duncan se ušklíbl.

"Čím jsi?" zeptala se Lilith.

Beth se usmála. "Šťourám. Většinou do hnusného svinstva..." Když si všimla, že ji Lilith nechápe, dodala pár slov na vysvětlenou a uzavřela: "Takže nejprve si půjdu do Paddington Street pro další vyhazov."

Zdálo se, že jí uniklo krátké zablýsknutí v Lilithiných očích. "V Paddington?"

"Snad mi nechcete namluvit, že jste ještě neslyšeli o tom tajnůstkaření, co tam provádí policie! To přece není možné! Ví o tom v Sydney už každý! Zpravodajské relace i noviny přece den co den přemílají to málo, co se ví, nebo co si lidi myslí, že ví..."

"A co s tím máš společného ty?" zeptala se Lilith zdánlivě zcela nevinně.

"Já jsem lovkyně ztracené senzace," zašpičkovala si Beth. "Je to takhle: Každý ví, že v Paddington Street se muselo stát něco senzačního, ale informační embargo je tentokrát tak přísné, jak jsem to ještě nikdy nezažila. Nic se nedostane ven. Lidi v té ulici museli opustit své domy a dokonce i je odbyli jenom povrchními důvody. Všemi těmi fámami o rychle zestárlých lidech v souvislosti s tím vás raději nebudu nudit - právě proto, že to až do dneška jsou fámy. Když jsme pátrali v okolních nemocnicích, na nic jsme nepřišli. Nikdo nic neví, nebo nechce vědět. Záhadnější už to ani být nemůže."

Dříve, než tomu mohl Duncan zabránit, zeptala se Lilith: "Mohla bych tě tam doprovodit? Velice mi na tom záleží!"

"Proč ne..." Beth se neptala, jak jde toto Lilithino přání dohromady s jejím údajným strachem z pronásledování brutálního manžela.

"Lilith!" Duncův hlas opět nabyl na ostrosti.

"Ano?" zeptala se nevinně.

"Nech toho!" vyprskl. "Beth tě tam přece nemůže vzít s sebou. Jestli -"

"Co to jenom s tebou je?" Beth už toho zřejmě měla po krk. "Copak se z tebe skutečně stal takový šosák? Jestli ho z tebe udělala církev, no tak pěkně děkuju! Však my se ubráníme, jestli potkáme toho násilníka. Už jsi někdy slyšel o tom, co dokážou ženy...?"

"Dost."

"Tak vidíš!"

"A jsi si jista, že ji opravdu chceš vzít s sebou?" zeptal se Duncan sklesle.

"Kdo jiný by to měl vědět?" zeptala se Beth, zavrtěla hlavou a zasmála se,

Duncan to vzdal.

Bylo jedenáct hodin dopoledne, když Lilith s Beth vystoupily z auta novinářky. Ve voze se pořád ještě tvrdošíjně držel zápach Moskowitzova doutníku.

Daleko do Paddington Street vjet nemohly. Už u čísla 123 je horlivý policista v uniformě informoval, že dál to jde pouze pěšky. Na otázku, zda zde bydlí, odpověděla Beth podle pravdy záporně a místo toho mu strčila před nos průkaz tisku. "A vy?" otočil se policista k Lilith.

"Já taky," zalhala Lilith.

Beth udivilo, že Lilithino tvrzení policista bez dalšího prověřování přijal. Zdržela se však jakéhokoliv komentáře. Teprve když kráčely ulicí, řekla: "Zdá se, že si každého dokážeš omotat kolem prstu."

"Jak jsi na to přišla?"

"No právě teď. A pokud jde o Duna..."

"Co je s ním?"

"Copak nemusí žít budoucí knězi v přísném celibátu?"

"Co je to celibát?"

Beth zaváhala. Teprve když si byla jista, že Lilith skutečně neví, o čem je řeč, odpověděla: "Velice jednoduše řečeno: absolutní cudnost. Pokud vím, je ‚trestné' už jen pomyšlení na to..."

"Na co?"

Beth na chvilku zastavila. "Nechcete mi přece nakukat, že váš vztah je čistě platonické povahy? No dobrá, je to

vaše soukromá věc, ale já jsem strašně zvědavá..."

"Pojďme dál," řekla Lilith, která se pokradmu rozhlédla, ale celkově působila na Beth dost nechápavým dojmem. Co ji neustále fascinovalo, bylo jakési erotické vyzařování, vycházející z té krásné nanejvýš dvacetileté ženy. Beth milovala tmavou hřívu vlasů - a Lilith ji měla přímo dokonalou. Od chvíle, co si mohla Lilith minulé noci prohlédnout důkladně, docela zapomněla na nepříjemný stav, který v ní zanechal rozchod se Seven.

Mlčky pokračovaly dál. Zvlášť Beth cítila podivnou sklíčenost, která u ní doprovázela prohloubení nejniternějších pocitů. Sama pocítila strach a úzkost z toho, jak rychle se "přeorientovala"...

Beth relativně snadno zjistila, že středem všech těch tajností bylo číslo domu 333, a přesto nemohla o majitelích toho pozemku zjistit ani sebemenší detail.

Krátce poté, co dorazily k číslu 300, zhoustl zmatený ruch, který tady vytvářeli většinou Bethini kolegové - a pak už to nešlo dál. Policie vytvořila neprostupný kordon. Několikanásobné zábrany měly účinně zamezit tomu, aby sem "zabloudil" buď některý ze zvlášť troufalých zástupců tisku, nebo prostě někdo z obyčejných čumilů.

"Mohly jsme si tu cestu ušetřit," zavrčela Beth rozladěně.

"To jsi vždycky taková pesimistka?" zeptala se Lilith. "Jen si nerada něco nalhávám!"

"Stát!" ozval se jeden z hlídkujících. "Ani krok dál! Otočte se, prosím! Tady není nic k vidění!"

"Kdyby to tak bylo," odsekla Beth ledově, "sotva byste tady dělali takový tyjátr!"

Odpovědí jí byl minimálně stejně ledový úsměv. "Znám vás," řekl policista. "Nejste vy ze Sydney Morning Heraldu?"

"No a? Copak už je na mě zatykač?"

Muž se najednou zatvářil velice stroze. "Taky tady děláme jen svou práci, madam! Kdybych vám řekl, že víme stejně málo jako vy, oč tady běží, asi byste mi to nevěřila, co?"

"Ne."

"Tak vidíte!"

Lilith se protáhla kolem Beth. Docela klidně k sobě kývnutím prstem přilákala policistu, který byl o hlavu vyšší než ona. Poslechl ji bez odporu. Beth neslyšela, co mu Lilith pošeptala do ucha. Když se však zase napřímil, řekl: "V pořádku. Myslím, že tuto výjimku můžeme udělat. Běžte!"

Beth viděla, jak Lilith zamířila k úzké mezeře v zátarasech. Když se za ní chtěla vydat, hlídkující policista jí nesmlouvavě zastoupil cestu. "Stát! Vy ne! Vy zůstanete tady a počkáte, dokud se vaše přítelkyně nevrátí!"

Beth na něj nechápavě hleděla. Ještě předtím,,než přemohla překvapení, dorazila Lilith k dalšímu zátarasu, kde se opakovalo totéž, co předtím. Lilith mohla projít i tamtudy, přesto to na chvíli vypadalo, že si to rozmyslí a dokonce se možná vrátí. Nakonec ovšem přece jen vkročila dopředu a konečně se ztratila z dohledu za barikádou, složenou ze služebních vozů.

Beth zalapala po dechu. "Copak blbnu, nebo...?!"

Krátce předtím, než dorazila k vratům do zahrady kolem rodného domu, Lilith se ještě jednou otočila. Novinářku, která se jí i Duncana na přechodnou dobu ujala, už nebylo vidět. Lilith ovšem přesto zaváhala, jestli jít dál. Opět se přiblížili policisté. Byl mezi nimi i jeden civilista.

To všechno byly problémy, které hravě dokázala vyřešit.

Zesílila hypnotickou auru svého hlasu. Stačilo jen několik slov, aby i zde byla cesta volná a aby na ni lidé docela zapomněli.

Sejde z očí, sejde z mysli...

Od té doby, co tady byla posledně, se vnější vzhled parcely naprosto změnil. Lilith měla ještě v dobré paměti, jak to tady vypadalo. Divoký porost a velké stinné stromy bránily ve výhledu na dům. Dům s atrapami dveří. Dům s hrobem její matky!

Zase se jí začaly zmocňovat obrazy jejího vidění. Rostliny, které teď rostly v zahradě domu a sahaly až po mýtiny, byly naprosto jiné než ty, na které si pamatovala Lilith.

Dobře si zvážila, jestli sem má Beth skutečně doprovodit. Její hlavní obava se přitom týkala upírů, kteří možná čtvrť pořád ještě sledují, jak už to jednou zažila.

Jenže v noci se stalo mnohem víc, než svěřila Duncanovi a Beth. Nejenže se jí zdálo o nepříteli, jehož nenávist a síla překračovala všechny únosné meze, aniž Lilith byla jasná jeho totožnost. Ne, byla také přesvědčena, že zachytila volání.

Jiné, než když se jí zmocnily mdloby, tehdy, když se jí zdálo, že sama cosi přitahuje. Tentokrát to lákalo a přitahovalo ji. Netrvalo dlouho, než si uvědomila, že to může být jen něco, co je nutno hledat pořád ještě tam, kde byla Lilith po dlouhých osmadevadesát let chráněna před svými nepřáteli.

Paddington Street 333...

Volání bylo tak prudké, že Lilith zase jednou zapochybovala, jestli je matka skutečně mrtvá, jak se původně domnívala. Vlastně by měla být mrtvá. Lilith si ovšem připustila, že ve skutečnosti toho ví příliš málo o ZÁKONU upírů, než aby mohla zcela vyloučit, že matka přežila.

Existovala jediná možnost, jak získat jistotu. Musí se ještě jednou vrátit do domu svého původu a sestoupit do sklepa, kde přes průhledný kámen spatřila neporušené tělo své matky.

Teď ovšem musela doufat, že se nesplnila ta část vidění, ve které prožila zánik domu.

Přemohla ostych a prošla bránou zahrady.

Nikdo ji nesledoval.

Zdálo se, že každý instinktivně vycítil nebezpečí, které zde číhalo.

Stejně jako Lilith.

Okamžité přítmí, které se sneslo ještě předtím, než se Lilith vnořila do stínu prvního stromu, bylo jen jedním z mnoha zjevných znaků hrozby, kterou nebylo možno vyjádřit slovy.

Přesto postupovala dopředu. Pěšina, kterou znala z dřívějška, už tady nebyla. Neexistovala vlastně vůbec žádná cesta tím houštím rostlin, jež normálně nerostly nikde na kontinentě. Lilith rozpoznala palmy mezi akátovníky, pomerančovníky, olivovníky a přízemními tmavě rudými druhy mišpulí, jejichž květy vypadaly jako otevřené plameny. Další bizarní a trny poseté keře, které jí bránily v cestě, vůbec nikdy neviděla.

Stalo se něco úžasného. Místo aby trnité keře Lilithiny kroky brzdily, rozestupovaly se, jako by je rozhrnovala ruka nějakého ducha a vytvářela tak uličku, kterou mohla Lilith projít bez jediného šrámu.

A vzápětí pocítila onen tah. Jakousi neuvěřitelnou sílu, která Lilith přitahovala jako magnet. Líkala ji přísliby, aniž přitom musela použít jediného slůvka. Najednou si už nebyla vůbec tolik jista, že se chce podívat za tu bujnou džungli.

Nesmysl! lákala ji ta síla. Jak to víš? Nemusíš jít, nechat se hnát. Musíš se vrátit ke mně, protože tě potřebuji! Nejsem bez tebe ničím! A ty? Čím jsi beze MNE? Patříme k sobě. Ještě dva roky a pak...

Lilith se zarazila.

Tma, která ji obklopovala jako by se najednou stala úkrytem tisíců tajných pozorovatelů. Cítila, že ji sledují, hodnotí, odhadují...

"Ne!" zasténala, když pochopila, co by se stalo, kdyby šla dál. Byla to vůle její matky, že Lilith má dozrát po sto let v magicky zapečetěném domě, kde se narodila, a pak se má vydat plnit své záhadné poslání. V důsledku nepříznivých okolností ovšem Lilith procitla o dva roky dříve a opustila zdi skýtající ochranu. Posléze nastaly, ještě v době, kdy byla Lilith uvnitř, s domem příšerné proměny. Lilith ještě zažila první náznaky onoho procesu, který zřejmě souvisel s tím, že Lilith domu i sobě odebírala energii.

Předčasně.

Tělem jí projíždělo chvění, které ne a ne ustat. Krok k dalšímu závěru byl přímo logický: Chce mě nazpět, pomyslela si Lilith. Vše, co se tady děje, má jen jeden smysl a účel: mám si tady "odsedět" zbytek času, než budu schopna plnit své poslání...!

Toto pomyšlení bylo stejně děsivé jako lákavé. Vrátit se do bezpečí náhražky matčina klína...

Možná bude za dva roky vypadat všechno jinak. Lilith nevěděla, jaké by to bylo, pustit se do boje, o němž hovořila matka, připravena. Teď byla naprosto bezbranná. Obrazně řečeno byla hozena do ledové vody. Mezitím se ukázalo, že dovedla "plavat" docela obstojně. Jenže potenciál, který v sobě měla, nemohla ještě zdaleka plně rozvinout.

To všechno by se pravděpodobně změnilo, kdyby podlehla svodu. Kdyby se vydala za tou silou, na jejímž konci mohl být pouze onen dům, který se jí chtěl opět zmocnit. Za každou cenu.

Lilith uvažovala, kolik lidí už přišlo o život, protože dům se pokoušel získat nazpět ztracenou energii. Jestliže jsou pravdivé informace, o kterých mluvila Beth, pak si dům nepočínal zrovna vybíravě.

Další starostlivá otázka, kterou si Lilith kladla, zněla: "Co by se stalo, kdybych té síle odolala a nepodlehla jí? Co by se pak stalo na tomto místě prokletém jak pro lidi, tak pro upíry...?

Roztřásla se.

Bylo téměř neuvěřitelné, že na druhé straně za zdmi zahrady je jasný den, zatímco zde je vše ponořeno do olověného přítmí.

Zahrada soumraku, pomyslela si Lilith. Zahrada věčného přítmí. Změní se na tom něco, když půjdu dál? Opravdu přestane to, co začalo? Nebo se to dokonce vrátí do původního stavu?

Ne! dala si sama tíživou odpověď. Mrtvé nikdo nevzkřísí!

Najednou se jí zmocnil ochromující strach. Pomyšlení, že by zde byla zajata ještě další dva roky a že by byla zbavena své vůle, ji přímo rdousila. I kdyby to učinila, byla by její budoucnost více než nejistá. Její nepřátelé už jsou varováni Nikdo jí nemůže slíbit, že magická pečeť bude natolik silná jako před osmadevadesáti lety. A možná se její návrat do domnělého bezpečí rovnal přímo sebevraždě...

Téměř mechanicky se otočila. Byla rozhodnuta, že už neobětuje to, co tak pracně vybojovala. Nechtěla se už zříci intenzivního života a nepopsatelné rozkoše, kterou mezitím poznala!

Ale nezklame ani svou matku a bude dále sledovat své poslání, jenže po svém. Bez magických šatů a jiných "berliček", na které se mohla spolehnout jen do jisté míry.

Pustila se zpátky po cestě, kterou přišla.

Ona cizí síla poznala její záměr a přitahovala ji ještě více. Současně zmizel chodníček v bujném porostu, A když ji nezadrželo ani to, trny se bolestivé zarývaly do Lilithiny pokožky.

Když měla rostlinnou bariéru za sebou, zmocnil se jí tak silný pocit, že není sama a že ji někdo upřeně pozoruje, až se proti své vůli zastavila, ačkoliv rozum kázal jít dál. Zdi zahrady a brána už byly na dohled.

Koutkem oka zareagovala Lilith pohyb a podívala se doprava.

Viděla, jak v křoví zmizel domorodec oděný pouze bederní rouškou.

Nebylo to první podobné zjištění. Byl to tentýž původní obyvatel kontinentu, kterého zde kolem domu viděla už několikrát. Potuloval se kolem domu už několik let poté, co se narodila. Opěvoval zemi a rostliny a prováděl zde rituály, jejichž smysl byl až do dneška nejasný. Lilith neznala jméno toho vyzáblého domorodce pomalovaného přírodními barvami a ani si nedovedla vysvětlit, jak mohl doprovázet její život po dobu téměř sta let. Smrtelní lidé dosahují takového věku pouze zřídka. Ještě záhadnější byla celá věc tím, že se ten muž tak dlouho téměř vůbec nezměnil!

Lilith zavrhla impulsivní nápad, že by se za ním vydala a promluvila si s ním. Namísto toho se vydala k bráně a

vyšla ze zahrady.

Oslněna poledním sluncem, stojícím právě v zenitu a prudkým světlem, které se rozlévalo hned za zahradou, zvedla ruku a zastínila si oči.

Nelitovala svého rozhodnutí, ale tušila, že nevybojovala trvalé vítězství. Ona síla či tah neustále přetrvávaly, i když se jim zde venku vzdorovalo snáze.

Lilith začala tušit, že dokud bude existovat zdroj tohoto fenoménu, nenajde v Sydney jediné místo, kde by mu mohla uniknout. Dům nespatřila, ale byla si už jista, že existuje dál - v jaké podobě, to bylo vedlejší.

Možná ten tah za dva roky najednou přestane, jestli vydrží a odolá mu.

Možná nepřestane nikdy, dokud neuplyne předpovězená lhůta.

V té chvíli poznala, že má neustále nutkání pátrat v domě svého narození po dalších náznacích svého poslání. Kdyby někdy našla cestu, která by jí nechala otevřenou možnost okamžitého návratu, bez váhání by po ní sáhla...

Bez problémů se vrátila za zátarasy. Beth nikde nezahlédla. Našla ji až poté, co se vrátila k zaparkovanému vozu novinářky.

"Doufám, že je ti jasné, že mi dlužíš vysvětlení," přijala ji Beth ne zrovna ve skvělé náladě.

Lilith předstírala zkroušenost. "Taky nevím, co to mělo znamenat. Obávám se, že si ze mě vystřelili. Mohla jsem projít dvěma zátarasy a pak byl konec. Nějaký blbec se mě pak do nekonečna vyptával a pak mě poslal zpátky..."

V Bethiných očích se nebezpečně zablýsklo. "Chceš tvrdit, žes neviděla nic z toho, co se tady venku tutlá? Vůbec nic? To ti mám věřit...?

"Je to tak. Proč bych ti měla lhát?"

"Ano, proč?" Jiskření z očí zmizelo, nedůvěra přetrvávala. "Fajn, takže to bychom zase měly... Jedeme zpátky. Musím ale ještě zaskočit do redakce."

"Můžu počkat v autě?"

Beth s důrazem přikývla. "Dokonce tě o to prosím. Ne aby se mi tam stalo totéž a někdo mě zadržel ve vstupní hale a ty by sis zatím vyjela nahoru a posadila se na mou židli...!"

Lilith vážně přikývla.

Beth se zatvářila, jako by ji najednou rozbolel zub.

V budově nakladatelství zůstala celé dvě hodiny. Když se vrátila, tvářila se poněkud veseleji.

"Já už myslela, že mi nikdy neodpustíš," zareagovala Lilith s úlevou.

"To se ještě ukáže," přitlumila Beth přílišný optimismus. "Dobrou náladu mám kvůli něčemu jinému."

"Mohla bych se zeptat, kvůli čemu?"

Beth se tajnůstkářsky usmála. "Samosebou, ale moc ti to neřekne. Nesouvisí to nijak s tou věci v Paddington Street. Včera mi někdo poslal anonymně seznam jmen, se kterým jsem si zatím vůbec nevěděla rady."

"A teď?"

"Teď už ano," přikývla. "Někdo, kdo je mi zavázán, pro mne ta jména prověřoval."

"No a?"

"Právě mi telefonoval a řekl, že to musí být přehled z policejního počítače. Všechny uvedené osoby, hlavně ženy, přišly v posledních sto letech násilně o život!"

"Co je na tom divného?" zeptala se Lilith.

"To zjistím!" ujistila ji Beth. "Věř mi, mám nos pro to, jestli nějaká věc smrdí nebo ne! Ten seznam se mi nedostal do ruky jen tak náhodou. Někdo - možná dokonce nějaký policista - chce, aby už se tady něco dál netutlalo..." Zamnula si ruce. "Ach, to by byla paráda, kdybych to jednou mohla nandat našemu neomylnému panu Coddovi...!"

" Zdá se, že zrovna nejste dobří přátelé!"

"Jak jsi tohle poznala?"

Lilith se odmlčela a Beth nastartovala vůz a rozjela se. Po chvíli Lilith řekla: "Ale to přece není cesta k tvému bytu."

"Tvrdila jsem to snad? Štěstí je třeba chytit za pačesy, když je nablízku. Nedivila bych se, kdyby se mi konečně podařilo zdolat ještě další překážku. Už několik dnů se jako hloupá snažím dohodnout setkání, od něhož si slibuji jistý pokrok, mimo jiné i ve věci těch událostí v Paddington Street. Doposud se mi nikdy nepodařilo toho člověka zastihnout osobně. Cítím, že dnes by se to mohlo podařit..."

Lilith se zdržela jakéhokoliv komentáře. Pořád ještě zpracovávala nejnovější dojmy ze zahrady plné bujné cizokrajné vegetace.

Když o chvíli později zastavily před malým krámkem, tleskla si Beth vítězoslavně do dlaní. "Copak jsem to neříkala? Rolety jsou vytažené. Je tady!"

Lilith chtěla vystoupit, ale novinářka ji zadržela. "Zůstaň raději tady," poprosila ji. "Esben Storm je prý velice plaché povahy. Raději si s ním promluvím sama."

Lilith se rozhodla, že nebude Beth nijak přemlouvat. Pohled na obchůdek se starožitnostmi jí stačil k tomu, aby se nad nadějí novinářky, že se tady dozví něco nového o Paddington Street, jen mírně pousmála.

Jak se ani nedalo jinak čekat, Beth se už za pár minut vrátila z krámku dost zklamaná. "Takový blbec," nadávala, zatímco se soukala za volant svého miniauta. "A kvůli takovému hovadu visím celé dny na drátě...!"

"Co se stalo?" předstírala Lilith zájem.

"Nic - absolutně nic! Ten starý se tvářil jako tři opice dohromady: Nic nevidět, nic neslyšet, nic neprozradit! Pitomec jeden!"

"No, no!"

"Je to tak! Nepřetvařoval se. On vážně nemá o ničem ani páru! Pohrává si s jakýmisi předměty po svých předcích a jinak ho nezajímá vůbec nic! Ani jméno Oodgeroo Noonuccal mu nic neříkalo... Takový průšvih!"

"Oodgeroo... jak?"

"Ale, zapomeň na to!"

Beth upřeně hleděla na volant.

Spíše náhodou vrhla Lilith ještě jednou pohled na krámek se starožitnostmi, za jehož levou výkladní skříní se v té chvíli objevil muž.

Lilith sebou škubla, jako by jí projela elektřina. "Byl v tom krámku ještě někdo?" zeptala se co nejlhostejněji.

"Jen samé harampádí," odpověděla Beth opovržlivě.

Když se vůz rozjížděl, Lilith pohledem ještě několik vteřin visela na postavě za výlohou. Mohl to být jedině Esben Storm, o kterém se zmiňovala Beth,

Lilith by toho muže poznala mezi miliony jiných. Naposledy se s ním setkala před necelými třemi hodinami. A nemýlila se, když se domnívala, že i Esben Storm ve chvíli kontaktu jejich pohledů zareagoval. V očích domorodce, který křížil Lilith cestu už téměř sto let, aniž s ní promluvil jediné slovo, to na chvíli krátce, ale prudce zajiskřilo.

Bylo to jako němý pozdrav.

Nebo nesmiřitelné varování...

Beth přidala plyn.

Té noci zůstali Lilith a Duncan v bytě Macbeth dlouho.

Příliš dlouho.

Novinářka vyrazila kamsi sbírat další informace o onom záhadném jmenném seznamu. Když se Lilith bez jediné nitky oblečení na těle přivinula k Duncanovi na pohovku, kde spal, nebránil se už.

Nepřítomnosti obou žen využil k tomu, že si sám ujasňoval své postavení. Teď věděl, že nemůže pokračovat dál, jako by se nic nestalo. Vražda jeho rodičů ho definitivně vyléčila z toho, že by budoucnost strávil v rouše kněze.

Ztratil víru v Boha - a pochyboval, že ji v potřebné míře zase získá zpět.

"Říkal jsi, že jsme si kvit," zašeptala mu Lilith tlumeně do ucha. "Přesto bych ti chtěla udělat radost. Přestaň myslet na cokoliv! Všechno bys pokazil. Prostě se mi oddej a o zbytek se postarám já..."

Duncan zasípal.

Vysvlékla ho z toho mála, co měl na těle. Jeho mužství se strmě tyčilo vzhůru.

Od chvíle, co ji poprvé viděl nahou, toužil po ní. Věděl, že Lilith není člověk jako on, ale to v této chvíli nebylo důležité.

"Půjde to i bez krveprolití?" zeptal se chraptivě mezi jejími chladnými prsy.

"Bude se ti to líbit," odpověděla vyhýbavě.

Ačkoliv o tom zapochyboval, nechal ji. To, v co se neodvažoval doufat, se skutečně stalo: nakrátko se mu podařilo zapudit temné síly, které na něj padly po smrti jeho rodičů. Touha vše přehlušila.

Lilith vychutnávala jeho mladé tělo podle všech pravidel umění svádění. Pohovka jim byla za chvíli příliš malá. Přesunuli se na zem a poté se ještě jednou milovali v Bethině posteli.

Na samém vrcholu rozkoše najednou Lilith zaregistrovala předtuchu smrti, která byla natolik silná, že se pod Duncanem křečovitě stáhla. Jenže on byl natolik pohroužen do rozkoše, že si toho nevšiml.

Pak opět začal působit onen tah, který vycházel z Lilith.

Ta síla působila na NĚCO, co potřebovala k životu stejné nutně jako vzduch k dýchání - dříve si to neuvědomovala tolik, jako nyní!

Roztřásla se, jako by měla zimnici. Duncan to zřejmé považoval za další výraz jejího vzrušení.

Když z ní vyklouzl a unaveně se svalil stranou, tu teprve ucítil, že se něco děje.

Lilith ležela docela strnule.

"Jen, prosím tě, neříkej, žes to vůbec nechtěla," zašeptal nakvašeně.

Pořád ještě nic nechápal.

Jak by také mohl?

V té chvíli cosi prudce vyskočilo na postel. Zvuk, který se přitom ozval, se podobal krátkému suchému mlasknutí.

Duncan se automaticky otočil na stranu a cvakl vypínačem lampičky na nočním stolku.

Když spatřil, že Lilith leží vedle něj sice pořád ještě nehybná, ale nikoliv už nahá, vytřeštil oči. Ód krku po prsty na nohou ji pokrývalo cosi, co vypadalo jako stará šupinatá hadí kůže. Bylo to jako neproniknutelný pancíř - tak těsně přiléhající, že se pod ním rýsovala dokonce i její ňadra a ohanbí!

Teprve když Duncan zaslechl Lilithiny vzdechy kolísající mezi panikou a úlevou, pochopil, co se skutečně stalo.

Šaty nebyly zničeny. Našly nevysvětlitelným způsobem cestu k té, která je dříve nosila!

A i když Duncan neměl s tou příšernou věcí tak těsný kontakt jako Lilith, dospěl v té chvíli k pevnému přesvědčení, že je to něco mnohem víc než magický kus oděvu, který se jako chameleón přizpůsobuje daným okolnostem. A že je to také mnohem víc než pouhá zbraň.

Když Duncan Luther pozoroval, jak se šaty ještě těsněji přimykají k Lilithinu tělu - přísahal by, že jakýmsi strašlivým způsobem žijí...